

NÁRODNÍ
MUZEUM
195 let

MUZEUM ČESKÉ LOUTKY A CIRKUSU
Velké nám. 43, 383 01 Prachatice

SBORNÍK LITERÁRNÍCH PRACÍ

Literární soutěž
PŘÍBĚH EXPONÁTU

22. 5. 2013

evropský
sociální
fond v ČR

MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ,
MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Tereza Brázdová Bílá smrtka s kosou

Jednou hodně dávno jeden řezbář vyrobil loutku smrtku s kosou. Tehdy ale nevěděl, že vyrobil loutku, která má zvláštní schopnost ožívat, když jí někdo pohladí kosu nebo když musí posekat trávu na své zahradě v říši bumláků. Každou noc, jakmile odbije 12. Hodina, ožijí všechny exponáty v muzeu. Jednou do muzea přivezli Umírající ženu po porodu a od té doby objevují pracovníci každé ráno novou loutku. Jednou v noci ale Umírající žena opravdu umře, protože se pohádá s bílou smrtkou, a ta ji zabije. Dříve, než žena naposledy vydechne, smrtku prokleje strašným osudem: od té chvíle smrtka každou noc prožije narození, dospělost i smrt svého dítěte. Ve dne přemýšlí ze svého místa v muzeu o tom, jak se svého prokletí zbavit. Jedné měsíční noci se pokusí svůj strašný osud změnit a do těla narozeného dítěte vdechne duši oné ženy. Z dítěte je rázem žena, a tím se smrtka zbaví svého prokletí. Od té doby jsou obě loutky v muzeu pod jednou střechou. Čert, který je v muzeu vystavený blízko bílé smrtky, jednu noc zabloudí a nevrátí se na své místo, a to pro loutku znamená, že usne a už se nikdy neprobudí. Čert byl s bílou smrtkou nejlepší přítel, v říši bumláků měl dům hned vedle smrtky a navíc je do muzea přivezli ve stejný den. Jenom bílá smrtka ví, jak čerta zachránit, ale to nemůže udělat. Čerta je možné zachránit, pokud dá smrtka svou duši jemu, ale to by nemohla žít ona sama. Co má dělat? Žít bez přítele, nebo dát svou duši čertovi a sama pak zemřít? Smrtka se šla poradit s umírající ženou. Ta jí řekla, že už jí to věčné umírání nebaví, že čertovi dá svou duši, ale smrtka jí vysvětluje, že duši mu může dát jen ten nejlepší přítel. Umírající žena řekne, že s tím počítá, že dá svou duši smrtce, takže smrtka bude mít dvě duše a čertovi dá svou duši a bude žít z duše umírající ženy, ale to by zase musela vidět narození, dospělost i smrt svého dítěte. Na to žena prohlásí, že kletbu zrušila. Žena dá tedy smrtce svou duši a rozloučí se s ní: „Sbohem, bílá smrtko, sbohem a děkuji za vše, bude se mi stýskat.“ A začalo předávání duše. Hned, co žena umřela, smrtka šla za čertem. „Ale co ? Kde je čert?“ „Zmizel.“ Smrtce to hned dojde: Pohřbili ho v zapomenuté říši ve společné rodinné hrobce. Smrtka se rozjede do zapomenuté říše na svém létajícím vysavači. A opravdu, čert tam byl pochován. Smrtka ho vytáhne a začne mu dávat svoji duši. Najednou všude létají jiskry a plameny. Náhle se ozve : Buch, prásk a bum a obě loutky se objeví v muzeu. Čert i smrtka žijí a oba zakřičí: „ Ty žiješ“, obejmou se. Ale co umírající žena? Co s ní bude? Rozběhnou se k ženě a ta tam leží a nehýbe se. Smrtka se se ženou rozloučí a rozberečí se. Čert se ji ptá: „ Co se děje?“ „Víš“, řekne smrtka, „ já teď žiju z duše té ženy a ty máš moji duši.“ „Aha“, odpoví čert, „ to nevadí, život jde dál a hlavně, že žiješ ty.“ A tím náš příběh končí.

Simona Žáková Čert Bonifác

Jednoho krásného dne spatřil světlo světa v řezbářské dílně Aloise Šroifa čert Bonifác. A měl štěstí, že to bylo právě u mistra Šroifa. Ten byl u nás první, kdo dokázal vyrobit čerty, kterým lezly oči z důlků, a navíc všechny jeho loutky byly vždy dokonale pohyblivé. Loutku čerta Bonifáce měl v hlavě už hodně dlouho, ale nemohl pořád najít ten správný kousek dřeva. Až jednou, při procházce kolem potoka, nedaleko starého opuštěného mlýna, přihodila se mu zvláštní věc. Kus před ním spadla na cestu silná větev z mohutného krásného stromu, kterou nejspíš ulomila nedávná vichřice. Když k ní přišel blíž, okamžitě v ní uviděl svého čerta Bonifáce. Hned ten den si z větve uřízl pěkný špalík a pustil se do práce. Přitom si s dřevem povídal. Vyprávěl mu, že z něj za pár dní vyřeže loutku čerta, která bude hrát v krásných pohádkách a bude přinášet potěšení a radost spoustě dětí. Když loutku dokončil, byl spokojený. Čert Bonifác vypadal přesně tak, jak ho vídal ve svých představách. Není proto divu, že když čerta zakrátko uviděl principál jednoho kočovného loutkového divadla, hned si ho vzal mezi své loutky. S divadlem pak Bonifác procestoval spoustu měst a vesnic a hrál mnoho let pro děti i dospělé v krásných a poučných pohádkách. Věřte nebo nevěřte, ale hrál bezmála sto let. Vám se možná zdá sto let jako dlouhá doba, ale v životě čerta je to jen okamžik. Za tu dobu viděl, jak se z dětí, které chodily na jeho první představení, stali maminky a tatínkové a pak dokonce dědečkové a babičky, kteří se na něho chodili dívat se svými vnoučaty a někdy nakonec i s pravnoučaty. A hrál by určitě ještě déle, kdyby nebyl tak otlučený, ošoupaný a oprýskaný. Do divadla proto pořídili čerta nového. Bonifáce ale naštěstí nevyhodili do smetí, jak se to stává s většinou starých nepotřebných věcí, ale věnovali ho muzeu. Tam ho dobří lidé vyčistili, opravili a vystavili. A tak ho dál obdivují děti i dospělí. A protože má Bonifác docela velké uši, dobře slyší, co si u něho povídají. Děti ho obdivují a ukazují rodičům hlavně jeho rohy, vyplazený jazyk a samozřejmě kopyto. Dospělí zase nejčastěji říkají: „Vidíš, jestli nebudeš poslouchat, přijde čert, strčí tě do pytle a odnese do pekla.“ Bonifác jen tiše poslouchá, usmívá se pod vousy a v duchu si říká: „Kdybych měl odnést do pekla všechny, co zlobí, bylo by tam tak plno, že by se tam čerti už vůbec nevešli.“

Kateřina Švehlová

Čerti v muzeu

Jednou večer, když šli lidé spát, v jedné vitříně v Muzeu loutek oživli čerti.

„Co budeme dělat“, zeptal se první, „hrát mariáš“, řekl druhý, „ale ten už jsme hráli mockrát,“ řekl třetí a dodal, „můžeme srovnávat, kdo má větší rohy.“ „No, to je nápad,“ řekli všichni.

A začali. „Já mám ze všech čertů největší rohy“, řekl druhý. „Ne, já“, řekl první čert. „To si jenom myslíš“, zasyčel třetí. „Dost, dost“, řekl první čert, „budeme si měřit délku rohů metrem - 8, 1, 6, 10, 5 a 2.“

Jenomže čerti neuměli počítat, a tak křičeli jeden přes druhého- já mám 100 metrů dlouhé rohy a já mám ještě víc, dokonce 5 metrů. Když si rohy měřil poslední, ozvalo se KŘUP! a rohy byly na zemi.

„Co teď?“ , „už víme“, křičeli čerti, „honem pro kostlivec.“ „Proč zrovna pro něj?“ To proto, že kostlivec je z celého muzea nejchytřejší a umí občas dělat zázraky. „Dobrá, dobrá, pomůžu vám,“ řekl kostlivec. A začal drmolit nesrozumitelná slova, AMOSULA DOTA MOJA.

Ale místo rohů se na čertově hlavě objevily dvě červené muchomůrky. Čertovi se udělalo špatně. Tak tohle zaříkávadlo to rozhodně nebylo. Zkusíme jiné, řekl kostlivec - HAJDULA PAJDULA KEBULA, co se však nestalo, čertovi zmizely muchomůrky a místo nich se objevily dva zahnuté žluťoučké banány. Čert zaúpěl, ÚÚÚÚÚÚ, teď vypadám jako ovocný pohár.

„Krucíš, už to mám také v té mé lebce celé popletené.“ A zkusil do třetice : ESFONAKODUSAHA , a to bylo to správné kouzlo.

Čert měl hned ty největší rohy na světě.

A od té doby hrají čerti v Muzeu loutek raději už jenom mariáš.

Tereza Kolesová

Drak a Kašpárek, Hurvínek a Mánička a rodinné divadlo

Jednoho krásného nedělního odpoledne se Hurvínek a Mánička domluvili, že by si mohli zahrát rodinné divadlo. Šli se zeptat Taťuldy a Bábinky, jestli by si nezahráli divadlo s nimi. To je moc dobrý nápad a velmi rádi si s vámi zahrajeme divadlo. Bábinka se dětí zeptala: „Jakou budeme hrát pohádku?“ Mánička s Hurvínkem se zamysleli, a pak po-vídají : „ No, přece o drakovi, princezně a Kašpárkovi. Naštěstí v Muzeu loutek, kde bydleli, bylo dostatek kostýmů - chvilku se převlékali a pak začali hrát . Hurvínek se převlékl za Kašpárka a Mánička byla princezna Jarmilka. Z pejska Žeryka udělali draka, bábinka byla za královnu a Spejbl byl králem i vypravěčem. Spejbl se posadil na židli a začal vyprávět: „Bylo, nebylo jedno království, v něm žil hodný král s královnou. Královna čekala děťátko, ale najednou ochořela, a tak se podání snažili najít pro královnu lék. Nejdříve se vydal Kašpárek hledat lék. Chodil po kraji a hledal. Cestou potkal hodnou babičku, která mu poradila, že musí najít kouzelný list vzácné květiny, která roste u dračí jeskyně. Kašpárek se vydal k dračí jeskyni, kde kouzelný list opravdu našel. Utrhl list a pospíchal za královnou. Za zády slyšel řev rozzlobeného draka. Královna se uzdravila a brzy se narodila princezna. Dali jí jméno Jarmilka. Princezna rostla jako z vody. Když slavila své sedmnácté narozeniny, přiletěl najednou drak - Žeryk. Zařval a povídá, jdu si pro princeznu Jarmilku. Vzal princeznu a odletěl s ní do dračí jeskyně. V dálce bylo slyšet, jak princezna Jarmilka volá o pomoc. Všichni v království byli smutní, ale věřili, že se najde někdo kdo bude mít princeznu ze srdce rád, vysvobodí jí ze spárů draka - Žeryka. Tu vystoupil Kašpárek a povídá : „Mám princeznu rád a vím, kde dračí jeskyně je. Jdu vysvobodit princeznu.“ Vzal meč a vyrazil na cestu. To je statečný Kašpárek, říkali všichni lidé kolem. Když přišel k jeskyni, zakřičel na draka: „Jdu si pro princeznu Jarmilku.“ Drak vylezl ven a začal bojovat s Kaš-párkem . Kašpárek nakonec draka přemohl a přivedl šťastnou princeznu zpět k rodičům. Král s královnou byli šťastní a statečnému Kašpárkovi poděkovali. Jarmilka si vzala Kašpárka a všichni byli spokojeni a šťastni. „Zazvonil zvonec a pohádky je konec,“ řekl Spejbl. Všichni si zatleskali a pejsek Žeryk radostí štěkal. „To bylo pěkné divadlo“, povídá bábinka. „Jste moc šikovní“, chválila děti. Nám se divadlo také moc líbilo. „Příště si můžeme zahrát jinou pohádku, protože v Muzeu si vybereme kostýmy a loutky, jaké nás napadnou“, řekl Hurvínek.

Nikola Březinová

Hurvínek na hradě

V Muzeu loutek žil dlouhá léta Hurvínek se Spejblem, Máničkou a Žerykem. Jednoho krásného dne na jaře se Hurvínek s Máničkou rozhodli odjet s dětmi ze školy na hrad Kašperk. Hurvínek se na výlet připravoval na poslední chvíli. Spejbl se zlobil. Zrovna, když Hurvínek dobalil, přišla Mánička. Hurvínek s Máničkou pospíchali na autobus. Když přišli, tak paní učitelka už počítala děti. Hurvínek s Máničkou si rychle sedli. Když dorazili na místo, šli na prohlídku hradu. Pan průvodce jim vyprávěl o obrazech a o jednom říkal, že byl namalován v roce 1190. Tu Hurvínek napadlo, jaké by to asi bylo, kdyby byl tady na hradě - sám v noci. A pošeptal to Máničce. Mánička se zeptala: „Hurvínku a ty by ses tady nebál?“ „Ne, nebál“, odpověděl Hurvínek, a proto se schováme za brnění. Tak taky udělali. Když paní učitelka počítala děti, tak jí dva žáci chyběli. Ale od dětí se dozvěděla, že Hurvínek a Mánička jsou už doma. Mezitím je doma hledali Spejbl s paní Kateřinou. Spejbl navrhl, že by jeli na ten hrad a tam je zkusili najít. Když Spejbl s paní Kateřinou dojeli, zrovna byla poslední prohlídka. Když jim pán průvodce říkal o obraze, Spejbl uslyšel špitání Hurvínka. Pošeptal paní Kateřině, že je slyšel. Schovali se za brnění. Po skončení prohlídky, když všichni odešli, tak se všichni shledali. Kateřina se jich ptala, proč tady chtěli zůstat. Hurvínek řekl, že je zajímavá, co se děje na hradě v noci. Tak se začali procházet a najednou slyšeli divný hukot. Spejbl říkal, že to je sova, ale byla to Bílá paní. Hurvínek z ní sundal plášť a uviděl Žeryka. Spejbl si říkal, jak se sem mohl dostat Žeryk. Hurvínek řekl, že Žeryk je pašák, ale pak slyšeli znovu hukot. Mysleli, že je to zase sova. Ale byla to zase postava v plášti. Tak ji šli všichni sledovat. Postava v plášti zatočila doleva. A šla do nejvyšší komnaty na hradě. A Hurvínek najednou přišlápl její plášť. A kde se vzal, tu se vzal Hurvínkův kamarád. Záhada hradního strašidla byla vyřešena.

Anna Tischlerová

Jeníček s Mařenkou a tajemný les

Byla jednou jedna chaloupka, ve které bydleli Jeníček s Mařenkou a jejich psem. Zrovna neměli co dělat, tak šli za jednou starou babkou, o které se říkalo, že je to čarodějnice. Šli hodně dlouho, až najednou došli do lesa. Takový podivný les ještě nikdy neviděli. Byl hodně strašidelný, a to jich viděli hodně strašidelných, ale tenhle byl ze všech nejstrašidelnější. Viděli, jak se tam prohání bezhlavý rytíř na koni a byl tady i vchod do samotného pekla. Ušli pár metrů a uvidí starou, polo-rozbitou chalupu. I řekli si tedy, že je to asi chalupa, kterou hledají. Šli dovnitř a uviděli tam sprchující se oživlou kostru. Leknutí bylo oboustranné. Jeníček s Mařenkou se tak vylekali, že se i pokakali. Jenže ta kostra nebyla hodná. Byla prolezlá krysami, myšmi a mravenci a byla tak prohnaná jako nikdo jiný v tomhle zvláštním lese. Byla to také hodně velká podvodnice - podváděla všechny, na koho se jen podívala a také měla samé dluhy. Ale dost o ní. Jeníček a Mařenka utíkali a utíkali, najednou narazili na tu babku, co hledali, ale ona byla také zlá, takže Jeníček s Mařenkou utíkali pryč i před ní. Naštěstí potkali hodného koně, ten je odvezl domů - do muzea loutek. Jeníček s Mařenkou si ho chtěli nechat, ale on jim řekl, že se musí vrátit zpět, kdyby ho zase někdo potřeboval. A co Jeníček s Mařenkou? Ti zůstali v muzeu a do toho lesa se víckrát nevraceli.

Veronika Staňková

Kouzelné střevíčky

Byl jednou jeden cirkus, který se jmenoval Alfa. Nebyl to jenom tak obyčejný cirkus, byl

to kouzelný cirkus, protože se v něm děly neobyčejné věci. Na představeních, kde se lidem tajil dech, bylo stále vyprodáno. Nikdo však nevěděl, co se za akrobatickými kousky mladé artistky skrývá. Všichni s úžasem sledovali, jak ohebná dokáže mladá akrobatka být, jak se dokáže s lehkostí pohybovat. A navíc – na vysokých podpatcích.

Každý den čekal všechny členy cirkusu perný trénink. Nic nemohli nechat náhodě. Ředitel byl přísný pán, pod kterým vše klapalo jako hodinky. Každý měl svůj čas pro cvičení vyhrazen, nesmělo se stát, aby vystoupení někdo pokazil díky ledabylé přípravě.

Rasüna byla štíhlá slečna s krásnými dlouhými vlasy, které si na představení vyčesávala do drdolu. Oblečená bývala do zdobené podprsenky a nařasené krátké sukně zdobené peřím. Tělo měla neuvěřitelně mrštné a zpevněné každodenní přípravou. Nebyla nijak hubená, měla pěkné, svalnaté tělo. Byla šťastná, když slyšela potlesk diváků. To ji hnalo dál a dál ve vymýšlení sestav na představení. Krásná Rasüna vyprodávala manéž. Líbila se hlavně mužům. Jak by také ne! Své číslo nikdy nepokazila. Dokázala se prohnout jako had, jako by jí chyběly kosti v těle. Ano, byla to hadí žena.

Střevíčky dostala ke svým 15. narozeninám od své matky, která zanedlouho poté zemřela. Ta byla také akrobatkou. V cirkuse se totiž cirkusové řemeslo dědí z generace na generaci. Maminka Rasüně zemřela příliš brzo, někdy se po ní dcerce moc stýskalo. Kolikrát si nevěděla rady s otočkou na koberci a povzdychla si: „Kdyby tu tak byla máma!“

Rasüniny střevíčky byly velmi neobyčejné. O jejich kouzelné moci však věděla jen Rasüna a ředitel cirkusu. Jako kdyby v sobě měly magnet, který boty spojoval s nataženým kobercem. Střevíčky měly černou barvu, na špičce byla třpytivá ozdoba ve tvaru květiny. Zezadu vysokého podpatku byl nádherný ornament ze skleněných kamínek. Opatrovala je jako oko v hlavě. Nosila je pouze na představení, aby se jí neponičily.

Jednou se však stalo, že těsně před vystoupením boty zmizely z maringotky krásné akrobatky. Rasüna byla velmi vyděšená, protože věděla, že se jí to bez střevíček

nepovede. A raději to oznámila řediteli cirkusu. „Pane řediteli! Pane řediteli!“ volala. „Copak je, Rasüno?“ zeptal se pan ředitel. „Někdo mi ukradl mé střevíčky!“ řekla. „Cože? Ale vždyť bez svých střevíček nemůžeš vystupovat!“ řekl zděšeně ředitel. „Ano, já vím, hledala jsem je všude, ale nikde nejsou!“ řekla smutně Rasüna a rozbřečela se. Po chvíli se uklidnila, napřímila se a řekla rozhodným hlasem. „Zvládnou to i bez svých černých střevíček.“ Ředitel se na Rasünu nejistě podíval: „Dobrá tedy, ale buď hodně opatrná!“ „Ano, budu, pane řediteli, nebojte se, vše zvládnou!“ odpověděla Rasüna. Ten den všichni pomocníci z cirkusu Alfa postavili stan v novém městě, aby v něm další den mohli vystupovat. Rozvěsili po celém městě plakáty, aby se všichni lidé dozvěděli o cirkusovém představení. Usmívala se z nich hvězda cirkusu v poloze holubice.

Rasüna si na vystoupení vzala střevíčky, které si půjčila od kamarádky z cirkusu. „Děkuju ti. Po představení ti tvé střevíčky vrátím.“ V den představení si Rasüna svou sestavu zkusila ještě jednou, aby nic nezkažila. Rasüna si nazula půjčené střevíčky a už jen čekala, kdy ředitel vysloví její jméno. Přišla její chvíle, Rasüně tréma narůstala, ale věřila si. „A teď přichází slečna Rasüna!“ řekl ředitel obecenstvu. Rasüna nastoupila doprostřed manéže a věděla, že to dokáže. A opravdu! Svoji sestavu zvládla dokonale! Lidé začali strašně moc tleskat a Rasüna byla šťastná, že to zvládla i bez svých střevíček. Když šla Rasüna do své kabinky, uvědomila si, že když si věří, dokáže skladbu zacvičit i bez kouzelných bot.

Kouzlo střevíček spočívalo v tom, že jim mladá akrobatka velmi důvěřovala. Věřila tomu, že ji nezklamou, jak jí vždy její maminka v dětství vyprávěla, natolik, že se nebála pustit se s nimi do krkolomných poloh a sestav. Byla to síla mysli, která u Rasüny tak skvěle fungovala.

Od té doby si Rasüna věřila s každými střevíčky. Až za spoustu let se její střevíčky našly a její obdivovatelé je mohli spatřit na vlastní oči.

Denisa Ungureanová

Noc v muzeu

Po návštěvě muzea mě napadla bláznivá myšlenka. Všechny loutky, které jsem v muzeu viděla, na mě zapůsobily tak věrohodně, že jsem si vymyslela svůj vlastní příběh.:

Nastala noc, všechna světla v muzeu zhasla ... Začíná můj hororový příběh. Byly jsme s kamarádkou uvězněny v muzeu, nebylo úniku. Náhle se všechny loutky začaly pohybovat. Rázem ožily. Tiskly jsme se s hrůzou k sobě. Nemohly jsme ani promluvit, jen jsme se třásly strachem. Co teď s námi bude? Loutky se vydaly naším směrem. Obrovský kostlivec na nás zíral prázdnými očními důlky. Chtěly jsme utéct, ale všechny končetiny jsme měly ztuhlé. Kamarádka se náhle vzpamatovala a začala křičet o pomoc. Nikdo ji však neslyšel. „A jsme v pasti“, řekla jsem tichým hlasem. Náhle jsme zaslechly cinkot rolniček a před námi se objevil kašpárek. To zvonění bylo stále silnější a silnější a najednou jsem se probudila v posteli a zvonil mi budík. Začínal nový den a já si oddechla, že to byl jenom zlý sen.

Hynek Randák

O kostře, která utekla z muzea

Jednou měli v prachatickém muzeu vystavenou kostru. Jeden den, když se kontrolovalo muzeum, tak kostra nikde. Všude ji hledali, ale marně. Zatímco lidé v muzeu hledají kostru, ta už si to vykračuje městem a straší lidi. Nastala noc a kostře vyhládlo. Najednou uprostřed noci vidí kostra chatu. Vleze do chaty a v chatě je starý pán. Velice se jí polekal a dal se na útěk. Kostra se rozhodla, že se radši vrátí do města. Byla ještě tma a kostra měla čím dál tím větší hlad. Najednou ucítila vůni pečeného kuřátka. Šla za tou vůní, až došla k popelnici. Nějaký nešetrný člověk tam zbytek kuře odhodil. Kostra si dobře pochutnala a když už jí to venku nebavilo, vrátila se zpátky do muzea.

Jakub Vojík

Pohádka o cirkusu a kostrě

V jednom muzeu loutek se loutky každou půlnoc vzbudily a hrály to, co ve skutečnosti představovaly. Ale jednou v noci se to popletlo, a proto si každý našel další exponát k sobě, aby si hráli spolu. Na kostru vyšel jen malý cirkus Alfa, a tak se zkoušela zmenšit, aby se tam vešla, ale nešlo jí to. Protože neměla svou kouzelnickou skříň, tak se do ní musela vrátit a tam se přeměnila na malou. Pak se vrátila k cirkusu, kde se zrovna konalo vystoupení. Diváci sledovali kro-cení lvů, ale chyběl krotitel, a tak se kostra hned přihlásila a řekla: "Já jsem kro-titelka" a vešla do manéže. Diváci začali tleskat a výskat. Lev vyběhl a zařval! Kostra se ušklíbla: "Neumíš nic lepšího?" Lev na ni zaútočil! Kostra se k ně-mu obrátila zády, a když se lev blížil, kostra vyskočila a jako zázrakem na něj nasedla. A lev byl zkrocen! Tak se stala kostra krotitelkou v cirkuse Alfa a už tam zůstala.

Ester Starmannová

Příběh Kašpárka z muzea

Kdysi dávno žil takový malý, šikovný kluk, kterému říkali Kašpárek. Bydlel na krásném zámku a bavil pana krále, královnu i malou princezničku, která se jmenovala Hvězdička. Každý den si Kašpárek s Hvězdičkou hráli na babu, na schovku, skákali panáka, gumu, přes švihadlo a měli se moc fajn.

Uplynulo 10 let a z Kašpárka se stal velký kluk a z Hvězdičky slečna. Je vám určitě jasné, že se do sebe zamilovali a král s královnou brzy chystali svatbu. Kašpárek s Hvězdičkou měli spoustu dětí a byli celý život šťastní.

Barbora Trojanová

Pohádkový poklad z lesa

V jedné krásné chaloupce na kopečku žili manželé Mourkovi s dvěma dětmi, Maruškou a Honzíkem. Žilo se jim tam moc dobře, hned vedle chaloupky měli krásnou velikou zahradu, kam si děti chodily často hrát.

Jednoho dne, když měly děti prázdniny, tak se rozhodly, že půjdou do lesa na jahody. Les nebyl od chaloupky moc daleko a znaly ho moc dobře, vždyť už od malička chodily s tatínkem do lesa na dříví, anebo právě s maminkou sbírat jahody. Už měli košíčky skoro plné a chystaly se, že už půjdou domů, ale v tom Maruška volá na Honzíka „Honzíku, pojď se honem podívat, támhle v křoví něco je.“ Honzík běží rychle k Marušce. „Koukej Honzíku, je to něco červeného a támhle ještě něco bílého, běž se tam podívat, já se bojím.“

Honzík se tedy pomalu prodírá křovím, má také docela strach, ale musí to zvládnout, už je skoro tam. A hele, v křoví leží dvě krásné loutky, vypadají jako princ a princezna, ale jsou celé špinavé, a tak je Honzík vezme a utíká s nimi za Maruškou, a povídá „Maruško koukej, to jsou jen loutky, princ a princezna, pojď, vezmeme je domů, tam je umyjeme a budeme si s nimi hrát na zahrádce pod jabloní“

Maruška souhlasí, a tak se společně rozběhnou k chaloupce, přiběhnou domů a volají jeden přes druhého „Koukej, maminko, co jsme našly v lese, můžeme si je nechat? „Když se o ně budete dobře starat tak proč ne“ povídá maminka a usmívá se „ale přece jenom se ještě zeptejte tatínka“. „Dobře maminko, tak já se půjdu zeptat tatínka a ty mezi tím Maruško připrav vodu a umyjeme je“. Honzík jde tedy za tatínkem, který mezi tím štípá na dvorku dříví. „Tatínku, tatínku, v lese jsme s Maruškou našli dvě krásné loutky, prince a princeznu, můžeme si je nechat?“. „Ale jistě, když si s nimi budete hrát, tak ano“ povídá tatínek. „Ano, budeme si s nimi hrát a děkujeme!“ Honzík jde za Maruškou s dobrou zprávou „Tak honem Maruško, jdeme je umýt, tatínek nám to dovolil“.

A tak společně loutky umyly, aby byly čisté a utíkaly s nimi hrát na zahrádku pod jabloň. Hrály si s nimi až do večera, až slyší, že na ně volá maminka z chaloupky „Děti, už je pozdě, pojďte domů“. A takhle to chodilo den co den, děti ráno vstaly velmi brzo, pomohly s něčím mamince a až do večera byly na zahrádce pod jabloní a hrály si s loutkami.

Až jednoho krásného večera se stala podivná věc, všichni v chaloupce už spali, až najednou se Maruška probudila, snažila se znovu usnout, ale nešlo to „Jako by někdo chodil na půdě“ povídá si pro sebe Maruška „radši vzbudím Honzíka“. „Honzíku probud se, honem“ Honzík pomalu otevírá oči a povídá „Co se děje, že mě tak pozdě v noci budíš?“ „Poslouchej, na půdě se něco děje a loutky zmizely z poličky“ povídá Maruška, Honzík vezme Marušku za ruku a říká „Pojď se mnou, podíváme se tam. Maruška se nejdříve trochu bála a nechtělo se jí, ale nakonec souhlasila.

Pomaloučku šly po schodech nahoru, Honzík šel první a Maruška za ním. Už už byly nahoře, až uslyšely dva tenoučké hlásky, chvílku poslouchaly za dveřmi, až Honzík povídá „Pojď, Maruško, půjdeme se tam podívat“. A tak pomaloučku otevírají dveře, dveře zaskřípají, v té chvíli dvě neznámé bytosti, které si předtím pořád povídaly,

ztichly. Maruška s Honzíkem se v tu chvíli také zarazily, chvílku počkaly, až si bytosti začnou zase povídat, a šly dál. Pořád slyšely hlásky někde jinde, takže usoudily, že ty neznámé bytosti umí chodit. Najednou Honzík potichu říká Marušce „Počkej tady a já si dojdu pro svíčku, abychom viděli, koho vůbec pronásledujeme“.

Maruška tedy čeká a čeká, až slyší, že někdo jde, a zaraduje se, to bude určitě Honzík. Ano, je to Honzík a jde rovnou k ní a říká „ Maruško tady máš sirky a až řeknu, tak mi zapálíš svíčku “. Honzík čeká na vhodnou chvíli, až najednou řekne „Ted!“ . Maruška rychle zapálí svíčku, a co vidí, ty neznámé bytosti byly jejich loutky, princ a princezna, jakmile loutky uviděly, že jsou tam děti, okamžitě ztichly a spadly na zem, jako že nejsou živí. Ale děti je viděly, a tak je popadly, pořádně si je prohlížely, ale na loutkách nebylo nic zvláštního, a tak s nimi šly zpátky do svého pokoje, a protože byly hodně unavení, tak šly zpátky do postele a řekly si, že všechno vyřeší ráno, loutky si vzaly sebou do postele, aby je náhodou nenapadlo zase utéct.

Ráno když se vzbudily, chtěla Maruška s Honzíkem vše dopodrobna probrat, ale Honzík jí povídá „ Maruško, o čem to mluvíš, já o ničem takovém nevím“. A Marušce v tu chvíli došlo, že to byl jen krásný sen. Sice ji trošku mrzelo, že to nebylo doopravdy, ale co, sen je přece taky moc krásná věc.

Sára Sládková

Prokletý cirkus Alfa

Jednoho dne se ráno v cirkusu Alfa zdálo nějaké podezřelé, až velmi divné. Když se hlavní vedoucí cirkusu probudil, uslyšel nějaké zvláštní zvuky, které probudily všechny zaměstnance cirkusu. Ti, stejně jako vedoucí, vyšli ze svých maringotek. Venku před vchodem do cirkusu stál nějaký podivný mladík a chtěl se dostat dovnitř. Navíc měl s sebou psa. Jelikož začal pes štěkat, vzbudil i lvy, kteří se rozzuřili a začali skákat na stěny svých klecí. Jeden ze zaměstnanců šel k mladíkovi a zeptal se ho: „Co tady pohledáváš, chlapče?“ Ten vystrašeně odpověděl: „Hledám práci, ale tady asi nebudu na správném místě“. „Ale ne“, vykřikl ředitel, „ba naopak, hledáme nového zaměstnance do našeho cirkusu!“ Chlapec se rozzářil a dodal: „Takže tady můžu zůstat, pane řediteli?“ „No jasně, budeme rádi za nového pomocníka. Dnes v odpoledních hodinách nás čeká velmi důležité vystoupení. Přejď za půl hodiny k mé maringotce a domluvíme se, co budeš v našem cirkuse dělat. Některý z pracovníků ti ukáže místo, kde budeš dočasně spát, než ti najdeme nějaké pohodlnější bydlení. Tvého psa zatím odvedu do zvláštní klece, kde dostane jídlo a pití, protože musí být jistě po náročné cestě velmi unavený.“ Po půl hodině se mladík dostavil k řediteli, který mu vysvětlil základní podmínky pro práci v cirkuse Alfa. Mladík vše pochopil a stal se asistentem, který připravuje zvířata na vystoupení v manéži. Ještě v dopoledních hodinách nastala hlavní zkouška na dnešní vystoupení. V cirkuse mají velmi zajímavá představení artistů a zvířat. Jedním z nejoblíbenějších zvířat je slon. Můžete vidět i velmi zkušeného kouzelníka a jeho nejnovější ale zároveň i nejlepší triky. A samozřejmě, jako v každém cirkuse, nesmí zde chybět ani populární klaun, kterého si neoblíbí jen děti, ale také mnoho dospělých. Hodiny již ukazovaly 15:45 a v cirkuse začala nebývalá nervozita. Všichni si zkoušeli své výstupy, jen nový asistent byl v naprosté pohodě. Okolo páté hodiny odpolední začali přicházet lidé, a když byla většina lístků vyprodána, představení mohlo začít. V zákulisí se již připravoval první vystupující - oblíbený slon. Diváci ho přivítali obrovským potleskem a i jeho výkony podle toho vypadaly. „Velmi dobře, mladíku, už i slona dokážeš připravit do manéže, myslím, že jsi nepřišel vůbec zbytečně!“ řekl ředitel, když přišel k novému asistentovi. Slon dokončil své vystoupení a na řadu přišel ředitel cirkusu se svým proslovem. Znělo to asi takhle: „Dobrý den, vážené dámy, vážení pánové a děti, rád bych vám představil cirkus Alfa a řekl něco o jeho historii. Cirkus trhal své rekordy v roce 1958 – 1959 a stal se největším existujícím podnikem v Československé republice. Dnes uvidíte spoustu zajímavých čísel jako například artisty, drezúru zvířat, zkušeného kouzelníka, provazochodce, gymnasty, akrobaty a další. Nyní vám představím dalšího hosta. Tím je náš populární kouzelník. Přeji příjemnou zábavu.“ V manéži se vystřídal ředitel s kouzelníkem a velkolepá show mohla začít. Diváci viděli nejrůznější triky, kouzla s kartami, zvířaty a podobně. V druhé polovině show si kouzelník pozval do manéže asistentku a připravil si kouzelnickou bednu, do níž si sedla asistentka. Kouzelník pak bednu zamkl velikým zámkem. V tu chvíli ale nastal obrovský problém, aniž by o něm někdo věděl. Nového asistenta nemohl nikdo najít. Jakoby se po něm slehla zem. Kouzelník začínal pomalu své kouzlo, vzal si látku a říkal: „Teď, až přes sebe

hodím tuhle látku, bude má asistentka zde, na tomto místě, kde nyní stojím já – na bedně. A já budu tam, kde je teď ona.“ Hodil přes sebe látku, ale stalo se něco opravdu neočekávaného. Totiž, nic se nestalo. Kouzelník zůstal na bedně a asistentka tam, kde byla před chvílí. Celé publikum se začalo smát. Ředitel hledal asistenta i jeho psa. Prohledal celý cirkus, ale nikde nebyli. Všem se to zdálo nějaké divné, protože ve stejný čas se nepodařilo kouzlo kouzelníkovi a mladík společně se psem zmizeli. Ostatní zaměstnanci říkali, že ho po vystoupení půjdou hledat. V cirkusu se již připravovala jedna z nejnámějších akrobatek – Rasüna, která si na dnešní představení vzala poprvé své nové černé střevíčky. Pro cirkus Alfa to je velká čest, když v cirkuse vystupuje tak schopná akrobatka jako je Rasüna. Její číslo se jí moc povedlo a předvedla i velmi těžké cviky, které zvládla opět na výbornou. Po Rasüně přišel na řadu náš populární klaun, který diváky jako vždy rozesmál. V cirkuse se nově předvádí i představení, které připomíná oblíbený film “Šest medvědů s Cibulkou“. Medvěd jezdí na motorce stejně tak, jako v již zmiňovaném filmu. Blížil se konec vystoupení. Na závěrečné scéně se podíleli všichni účinkující cirkusu. Ale zvláštní bylo, že přišel i nový asistent, který zmizel při kouzelnickém vystoupení.

Večer po představení hledal mladíka pan ředitel. Když ho konečně našel, promluvil si s ním a ten všechno mu vysvětlil. Mladík mu ale řekl: „Já už zde nemohu dále pracovat, bylo mi u vás moc hezky, ale mám i jiné povinnosti. Musím se vrátit ke své rodině, ke zkušenému kouzelníkovi, a proto jsem dnes zmizel. Můj otec je také kouzelník a já vždycky, když někdo čaruje, zmizím a zkazím tím jiným kouzelníkům jejich kouzla.“

Nakonec vše dobře dopadlo. Cirkus Alfa měl v budoucnu ještě mnoho úspěchů. Například akrobatka Rasüna vyhrála soutěž o nejzkušenější akrobatku a vůbec celý cirkus dostal mnoho ocenění. Nyní už bohužel cirkus Alfa zanikl, ale i přesto na něj mnozí s úctou vzpomínají.

Adéla Lukášková Rasüna a střevíčky

Rasüna byla velmi šikovné děvče a uměla mnoho cirkusových triků, o kterých si mnozí nechávají jen zdát. Také byla velmi ohebná a už od dětství lezla na ty nejvyšší stromy, na kterých se dokázala velmi obratně pohybovat. Když byla větší, pomáhala v místním cirkuse jako asistentka kouzelníka a poté už cvičila na hrazdě, kterou v cirkuse měli.

Kouzelník ji měl velmi rád a proto, když dospěla a šla pracovat, jí vyčaroval černé

sametové střevíčky na vysokém podpatku, aby jí přinesly slávu a úspěch. Rasüna střevíčky nosila na různé pohovory, přednášky a to, co její zaměření zahrnovalo. Chtěla být lékařkou, ale štěstí jí nepřálo. Vyhodili ji ze školy. Rasüna pak musela pracovat v penzionu, kde i bydlela. Uklízela pokoje po návštěvnících, zametala chodbu a roznášela jídlo v jídelně. Na konci dne si ale vždy řekla, že je ráda, že vůbec nějakou placenou práci našla.

Jednoho večera jí vítr otevřel okno a snad tentýž vítr jí do pokoje vnesl otrhaný papírek, na kterém bylo napsáno CIRKUS ALFA. Rasüně se rozbušilo srdce. Přijel snad do města cirkus, se kterým vyrůstala? A je tam pořád kouzelník, který jí vykouznil botky? V hlavě se jí hromadila spousta otázek. Hned se tam chtěla rozběhnout a jít se na cirkus podívat, jenže to by se musela vyplížit z penzionu, a to jen tak nešlo. Řekla si, že počká do rána, ale zvědavost jí nedovolila nechat to být. Tak tedy šla. Šla a opravdu se jí podařilo vyplížit se z penzionu.

Podívala se před sebe a skutečně tam stál onen cirkus. Bohužel tam v tu dobu nikdo nebyl. Rasüna si uvědomila, že když byla v cirkusu a jezdili po městech, měli obědy, snídaně a večere v nějaké hospodě nebo v penzionu. Hned ráno se podívala na seznam strážníku a opravdu tam byla jí povědomá jména. Alžběta Nováková, Petr Onšojc... „Tady,“ vykřikla Rasüna. Ferdinand Přílil, dočetla se dále v seznamu. Četla dál. Stravují se od včerejšího večera.

Bylo ještě brzy ráno a v tu dobu nebyl kromě Rasüny nikdo vzhůru. Jí se však zdálo, že na chodbě slyší hlasy... „Vítejte, Ferdinand, je nám ctí, že vás můžeme stravovat právě my. A tím se vám chci také omluvit, že jsme vás pořádně nepřivítali už včera.“

To je ředitel penzionu! Odposlechla Rasüna podle hlasu. V rychlosti si oblékla zástěru a dělala, že utírá nádobí. Uši však měla stále nastražené, a tak mohla poslouchat hlasy. „Děkuji vám za přivítání, vůbec mi nevadí, že jste mě nepřivítali včera.“ Tento hlas jí byl také velmi povědomý, a tak šla blíže ke dveřím na chodbu. „Pojďme do jídelny, přece tady nebudeme stát!“ Rasüna rychle odskočila od dveří a začala opravdu utírat nádobí. A pak se otevřely dveře. Na tento okamžik čekala celé ráno. Aby mohla poznat toho

Ferdinanda. Do dveří nejdříve vstoupil ředitel penzionu a po něm neznámý vousatý muž. Rasüně však někoho připomínal a chtěla by ho vidět bez vousů, které mu zakrývaly téměř celou tvář. „Ach, Rasüno, je dobře, že jsi tu. Chtěl bych ti někoho představit. To je ředitel a také kouzelník cirkusu Alfa.“ Rasüna byla štěstím bez sebe. „Rasüna? Ty se jmenuješ Rasüna?“ „Ano, pane,“ odpověděla Rasüna skromně. „Děvče, vždyť já tě znám! Právě tobě jsem vykouzlil střevíčky, které tě měly, až bude nejhůř, přivést k nám.“ „Cože? Vy se znáte?“ vykřikl ředitel a vzbudil tím celý dům. „A zůstaneš tady, nebo budeš s cirkusem cestovat?“ Rasüna v tu chvíli váhala, i když jasně věděla, že s cirkusem půjde. „A vy byste mě do cirkusu vzali?“ zeptala se nesměle. „Rasüno, jistě že bychom tě vzali. Jestli jsi stále tak šikovná, jako jsi byla, tak vítěj v cirkuse!“ Ted' ani nejde popsat, jakou měla radost. „Moc děkuji,“ odpověděla a šla s cirkusem. Po čase si uvědomila, že právě v cirkuse má rodinu, že tu bude vždy vítaná a že udělala velikou chybu, když od cirkusu kdysi odešla. Rasüna pracovala v cirkuse jako akrobatka a přinesla cirkusu celosvětovou slávu. Na cirkus se jezdili dívat lidé opravdu z celého světa a i když později zanikl, tak na něj vzpomínáme s respektem a je vzorem dnešním cirkusům.

Natálie Klímová

Mořská panna

Byla jednou jedna loutková země. V té „zemi“ byla zajatá princezna, princ a spousta dalších loutek. Tato loutková „země“ se totiž nazývala muzeum. Jednou v noci, když už bylo zavřeno, tak se loutky rozhodly, že se pomstí zlé mořské panně. Mořská panna byla zlá proto, že se k ostatním chovala ošklivě, ubližovala jim. Kašpárek řekl, že naláká mořskou pannu do klece a čerti jí budou strašit. Kašpárek ani čerti jí neměli totiž vůbec rádi, protože jim zle ublížila. Kašpárkovi sebrala rolničku, kterou potřeboval, aby mohl dělat radost dětem, čerty polila studenou vodou, kterou oni přímo nesnáší. Jak naplánovali, tak se i stalo. Jen co mořská panna „vplula“ do klece, zavřeli za ní petlici a pořádně jí vystrašili. Druhý den ráno, když bylo ještě muzeum zavřené, strčili pannu do velkého balíku a poslali jí na loď, která měla odplout přes oceán. Plula ve velkém balíku přes oceán, a když se dostali k opuštěnému ostrovu, kapitán velký balík z lodi vyhodil do oceánu. Mořská panna se ocitla na opuštěném ostrově. Nikde nebyl nikdo, byla sama a opuštěná. Najednou měla spoustu času přemýšlet o svém chování. A jednoho dne z ničeho nic zjistila, že už není zlá mořská panna, ale změnila se na hodnou. Pomocí kouzelného prášku se dostala zpět do muzea, kde se všem omluvila za své dřívější chování. Na omluvu každému z nich přivezla nádhernou mořskou mušličku. Nakonec všichni žili spolu šťastně a spokojeně a vždy večer po zavření muzea, se scházeli ve velké hale a povídali si a radovali se.

Lenka Zemanová

Kašpárkův příběh

Šemíkovi byli velmi chudí. Z našetřených peněz si koupili loutku kašpárka. Když si ho přinesli domů, zjistili, že loutka umí mluvit. O kašpárka se velmi hezky starali, hráli si s ním, vyprávěli si různé příběhy. Jednoho dne kašpárek povídá: „Za to, že se o mě tak hezky staráte, dovedu vás ke kouzelné jabloni. Jablono vám splní všechna přání.“

Ale o kašpárkovi a o jabloni se dozvěděl jeden zlý obchodník. Byl to čert jménem Zastráš. Další noc čert kašpárka unesl a vzal si ho jako zboží do svého obchodu. Čert po kašpárkovi chtěl, aby ho dovedl ke kouzelné jabloni. Kašpárek si v noci zavolal na pomoc kouzelné boty, aby s nimi odletěl zpátky k Šemíkům. Čert ho však slyšel a boty mu rychle sebral.

Hned ráno si čert Zastráš kouzelné boty obul a letěl unést další loutky do svého obchodu. Vrátil se až o půlnoci s pytlím plným loutek. Po tak dlouhé a náročné cestě byl unavený. Lehl si do sena a usnul.

Šemíkovi se mezitím vydali kašpárka hledat. Po dlouhé cestě konečně našli dům, kde byl čertův obchod. Podívali se dovnitř otevřeným oknem a všimli si spícího Zastráše a kašpárka. Ten na ně mával z klece. Šemíkovi se potichu dostali do obchodu. Najednou malý Lojzík Šemík zavadil o hrnek a shodil ho na zem. Zastráš se začal vrtět a vypadalo to, že se každou chvíli probudí. Šemíkovi zkameněli strachem. Co se bude dít? Rychle se schovali za skříň. Zastráš jen koukl jedním okem, co se to děje. Nic neviděl. „To se mi asi něco zdálo,“ pomyslel si. Tak zavřel oči a zase usnul.

Šemíkovi potichu odemkli kašpárkovu klec. „Musíte vzít i moje kamarády,“ povídá kašpárek. Popadli tedy všechny loutky a pelášili s nimi pryč.

Když se zlý čert Zastráš ráno vzbudil, pukl vzteky, protože byl jeho obchod celý prázdný.

Šemíkovi se šťastně dostali domů. Kašpárek je dovedl ke kouzelné jabloni, jak slíbil.

Všechny unesené loutky i s kašpárkem byly vráceny do muzea Loutek a cirkusu v Prachaticích.

Tereza Bláhová

Část z tebe

Peter Soul si kdysi dávno otevřel nový obchod s loutkami, které sám vytvářel. Peter si s loutkami hrál už od mala. Svoji 1. loutku vytvořil se svým otcem, byl to takový malý a docela obyčejný kašpárek. Ale kašpárka nikdy neprodal. Výroba loutek ho živila celá léta, než zemřel na vážnou nemoc.

Právě kvůli této nemoci už nestihl dokončit poslední várku d'ábelsko-čertovských loutek. Zůstaly jen hlavičky. Tyto hlavičky se očitly spolu s kašpárkem zavřené v kufru ve starém domě. Od té doby nikdo nic o loutkách nevěděl.

..... O PÁR LET POZDĚJI

Will se nastěhoval do nového města s úmyslem, že zapomene na to, co spáchal. Snažil se uniknout před zármutkem ze smrti své manželky. Ubytoval se ve starém, opuštěném domě na kraji města. „Nevypadá to zrovna nejlépe, ale co, uvidíme,“ řekl si Will a šel prozkoumat dům. Byl to tak trochu snob, nikdy se mu nic nelíbilo, pokud to nebylo přesně podle jeho představ. Byl lakomý, nechtěl se s nikým o nic dělit. Harampádí ze starého domu rovnou vyhazoval. Než našel schody, prošel dlouhou temnou chodbou, velkou prázdnou místností, ložnicí, koupelnou, druhou ložnicí, pokojem pro hosty. „Á, konečně schody,“ pronesl s radostí. Vyšel nahoru a tam objevil zchátralou kuchyni. „Stůl nic moc, židle žádné, podlaha popraskaná a zvlhlá. Je to jen kuchyně, dál bude něco lepšího.“ řekl si. Jenže netušil, že dál už je jen strašidelná chodba bez konce. Touto chodbou mohl chodit, jak dlouho chtěl, a nikdy nedošel na konec. Tak se rozběhl zpátky. Trochu ho to zaskočilo. Will začínal mít mnoho důvodů, proč ze strašidelného domu utéct pryč, ale jemu strach nedělal problém. Vydal se proto hledat další podivné věci. Objevil velikánskou knihovnu s jedinou velikou knihou. Will ji vzal do ruky a nahlas četl z první strany: „Když objevíš dlouhou chodbu, nikdy nekončíc, dívaje se vpřed, už nikdy nebude cesty zpět!“

Hned potom knihu zaklapl, sedl si do křesla a spal. Na druhý den ráno, jakmile otevřel oči, uslyšel tajemný hlásek: „Wille, tady jsem, poběž za mnou.“ Rozběhl se za hlasem a tu mu spadla velká kniha přímo na hlavu. Rozevřel ji. Dnes tam stála nová poznámka: „Jestli jmenuješ se Will a tato kniha na tebe spadla, pak nikdy neváhej a uháněj vpřed, nekoukej vzad, nech se nést a poslouvej svůj srdce hlas!“ Než se Will nadechl, už stál na konci chodby. Tam byly dveře s nápisem: „Když mě vyneseš, jsem už jen tvůj, pokud mě vyhodíš, kousek tebe bude můj.“ Will nečekal a zamířil dovnitř. Před ním stál jen malý kufr. Will se začal bát. Ač to u něj nebývalo zvykem, bál se. Počítal: „1“, „2“, „3“.

A vrhl se na kufr. Strach ho přešel, když uviděl jen několik nedodělaných loutek a jednoho docela škaredého, zaprášeného kašpárka.

Popadl kufr a vykoukl ven mezi dveře. Co to? Chodba nikde. Bezmyšlenkovitě kufr i s loutkami vyhodil z okna.

Venku se loutky rozsypany. Rozkutálely se všechny potřebné části na dokončení loutek. Ozval se výkřik, jenže Will ho neslyšel. V klidu si dopil kávu, najedl se zbytků a usnul.

V tu dobu, co Will spal, přicupital zpátky do pokoje kufr, z něho vylezl kašpárek a oprášil se. Nakoukl zpátky do kufru na nedokončené loutky a spočítal je. Bylo jich 11.

Kašpárek sešel ze schodů a zamířil ke starému hřbitovu. Hledal tak dlouho, až našel hrob starého řezbáře. Položil se na hrob a začal odříkávat: „Pane, ty co jsi mne stvořil, prosím, pomoz mi a přejdi do mne, já pomůžu dobrému, ty zaženeš zlé, buď mi vůdcem na cestu, jak v noci, tak ve dne.“ Země se zatřásla, hrob se otevřel, kašpárek se nadechl a provázky, které ho ovládaly, se napnuly do vzduchu. Kašpárek s Peterem odešli zpět do domu.

Vešli do Willovy ložnice a Peter posadil kašpárka do houpacího křesla.

Skřípání křesla Willa probudilo. Když otevřel oči, viděl Kašpárka v křesle. Will spustil: „Ne, to se mi jen zdá, ne, ne, ne, to není pravda.“

A z křesla se ozvalo: „Ale je, Wille, ale je!! Teď za své činy zaplatíš, zaplatíš za vše, co jsi kdy provedl.“ Will ztuhl a nemohl se ani hnout. A kašpárek hlasem Petera pokračoval:

„Wille, tvá žena, ano, Margaret, byla má vnučka. To tys ji zabil, to ty! Všechno vím.

Neutajíš to, my mrtví mezi sebou promlouváme, Margaret mi vše řekla.“ Will

neodpovídal. Kašpárek se vrhl proti Willovi a stejný nůž, který zabil Margaret, přinesl smrt i Willovi.

Z Willa nezbylo vůbec nic, pomstychtivý Peter za pomoci kašpárka použil Willovo tělo na dokončení loutek. Všechny loutky byly červené, barvu nahradila jeho krev. Loutky vypadaly až moc skutečně, proto je Kašpárek s Peterem umístili zpět do nekonečné chodby, aby už nikdo k takovému osudu nemusel přijít.

Kašpárek odešel spolu s Peterem zpět do hrobu.

Willovi se vrátila pomsta za jeho manželku, nikdy ho už nikdo nehledal, byl dokonale vymazán ze světa.

Když objevíš dlouhou chodbu, nikdy nekončící, dívaje se vpřed, už nikdy nebude cesty zpět!

Anna Hodinová

Karty a kostra

Tento příběh vypráví o kartách a o kostře, která je přes tisíc let stará. Přivezli ji do muzea roku 1946. Karty se dostaly do muzea až roku 1958. Jednoho úplňku karty ožily a vyskočila z nich zvířata a lidé. Jejich hlavním velitelem byl August s bubnem a se svým pejskem Ruprtem. Ruprt si všimne kostry a začne štěkat. Nikdo ho ale neslyší, a proto se vydá prozkoumat neznámou bytost sám. Postavičky byly mnohem menší než kostra. Ruprt skákal po jednotlivých žebrech kostry, ale tu se najednou jedno zlomilo a Ruprt spadl přesně vedle levého chodidla. Nevšiml si, že tam byl knoflík. Najednou v muzeu začala červeně svítit světla a kostra se pomalu probouzela k životu. August řekl: „Pobězte, schováme se před kostrou.“ Všichni rychle běželi, ale kostra jim byla v patách. Tu jednoho z nich chytla a otevřela kouzelnickou bednu. Náhle začal foukat vítr a bedna všechny vtáhla dovnitř. Přenesli se na nějaký ostrov, kde chodili lidé asi desetkrát větší než oni. Co se to stalo? Kostra se změnila. Byla jako vyměněná. Představila se jim jako Joseph. Schovali se za kámen, protože se báli velkých lidí. Když se setmělo, tak běželi k pláži a tam si udělali přístřešek. Další den kolem pláže běžela jedna holčička a našla tam spící postav. Hned je probudila. Všichni se jí lekli a holčička jim řekla: „Nebojte se, já se jmenuji Beatrice a je mi dvanáct let. Žiju tady v Madridu. Bydlím támhle v tom domečku.“ Všichni jí vlezli do batůžku a Beatrice je vzala domů. Když došli domů, zeptala se jich, kde se tu vzali. Vyprávěli jí svůj příběh a holčička jim slíbila, že jim pomůže domů. Zeptala se jich, kde se přesně na pláži objevili. „Tak se vydáme na pláž,“ řekl Joseph. Společně šli na pláž a hledali kameny. Našli tam jeden kámen, na který August skočil. Najednou se zvedl vítr a všichni se vznášeli na bílém obláčku. Zamávali Beatrice na rozloučenou. Zanedlouho byli v muzeu na svém místě a dalších padesát let neožili.

Markéta Zušťáková Kostlivec ve skříni

Pomalou procházím kolem exponátů v muzeu loutek a najednou stojím před postavou Kostlivce. Začíná se mi vybavovat jedna už dávno zapomenutá historka...

Cítím, jak sluneční paprsky přes okno šimrají mé tváře. Otvírám oči a vtom mi bleskne hlavou: „Kolik je vlastně hodin?“ Budík ukazuje za pět minut půl osmé. „Do háje, zaspala jsem!“ Koupelnu беру doslova útokem. Ranní hygienu jsem stáhla na minutu. Honem se obléci a můžu vyrazit. Snad to stihnu včas. Ještě klíče, ale kde jen mohou být? Pobíhám po bytě jak šílená a stále křičím: „Klíče, klíče, sakra, kde jen jsou?“ Sláva, mám je! Ležely na polici u telefonu. Rychle zamykám, po schodech se řítím jako blázen a celou cestu do školy běžím jak o závod. I v tom spěchu přemýšlím nad tím, co jsem včera slyšela. „Nesmím na to myslet,“ opakuji si stále dokola. Už jsem skoro před školou a najednou zjišťuji, že jsem doma nechala nejen svačinu, ale i domácí úkol. V šatně jsem popadla pantofle do ruky a rychle utíkala do třídy. Veliké hodiny na chodbě ukazovaly za tři minuty osm. Těsně u dveří jsem zaslechla, jak na mne volá Káťa. „Terko, kde jsi?“ „Zajdu za tebou o velký, Káťo!“ „Dneska ne, my jdeme na plavání.“ „Aha, tak přijď ve dvě k nám. Jo?“ Káťa stačila jen přikývnout a v tom se rozdrnčel po chodbě zvonek. Káťa je moje nejlepší kamarádka už od školky. Vždycky jsme si spolu hrály a svěřovaly se jedna druhé. A zůstalo nám to doteď, i když nás rozdělili. Já jsem ve 4.A a Káťa ve 4.B.

Konečně zazvonilo na konec poslední hodiny. Rychle chvátám na oběd. Mám strašný hlad, a také proto, že je pátek a bude tam zase šílená fronta.

Ze školy opět spěchám. Sice mám ještě hodinu čas, než přijde Káťa, ale musím trochu poklidit, aby maminka nic nepoznala. Stačí, že jsem dnes dostala poznámku za to, že nedávám pozor, černý puntík za ten zapomenutý úkol a ještě ta trojka z diktátu, který jsme psali první hodinu a paní učitelka Šimečková ho stačila opravit a při poslední hodině čtení nám diktáty rozdala.

Káťa je přesná jak hodinky. Otvírám dveře a hned na mne spustí: „Tak povídej, co se stalo? Proč jsi dneska přišla tak pozdě?“ „Pojď dál, všechno ti povím. Ještě nám udělám něco k pití.“ Zalezly jsme ke mně do pokojíčku. Každá jsme si sedly na jednu stranu postele a na pár vteřin zůstaly na sebe koukat.

„Víš, já dneska zaspala. Nemohla jsem včera vůbec usnout...“ „Tak to jo, já myslela, že se něco stalo,“ řekla Káťa, oddychla si a začala usrkávat limonádu. „Já ti chci říct ale úplně něco jiného.“ Káťa se na mne upřeně podívala a řekla: „A co?“ „Tak dobře poslouvej. Každý den chodívá tatínek domů z práce tak po čtvrté, ale včera přišel asi něco po deváté. Zrovna jsem se chystala jít spát. Vždycky, když přijde, tak rád vtipkuje, ale včera byl celý nějaký mrzutý, jen mě pozdravil a řekl, abych si šla lehnout, že už je pozdě. Nechala jsem pootevřené dveře, abych slyšela, co si tam naši povídají. Maminka se ptala, proč se tak dlouho zdržel a tatínek jí odpověděl, že po nějakém kolegovi, který nedávno odešel, našli ve skříni kostlivce a musí to teď vyřešit.“

Káťa jen vytřeštila oči, vykvikla a zakryla si rukou pusku, ale já mezitím pokračovala. „Maminka začala tatínka utěšovat, že to bude všechno dobrý, že se to určitě vyřeší. Jenže pak řekla, že přece každý z nás skrývá ve skříni nějakého toho kostlivce. Pak už jen vedli

samé dospělácké řeči. Rozumíš tomu, Káťo? Kostlivec ve skříni a ještě ta představa, že ho tam má každý! Ale já tam určitě žádného nemám nebo ty snad jo?“ Káťa jen zavrtěla hlavou. Po chvíli povídá: „Já se bojím!“ „Neboj, jsme dvě, víš, jak jsem se včera bála já? Proto jsem nemohla ani oko zavřít, jak jsem se bála. Myslela jsem, že se na mě ze skříně vyřítí nějaký kostlivec. Usnula jsem někdy nad ránem a kvůli tomu jsem vlastně zaspala. Tak mě napadlo, Káťo, že bychom se do té skříně podívaly.“ „Já nevím, Terko, mám docela strach, co když tam bude? Co budeme potom dělat?“ „Neboj, Káťo, kdyby něco, tak stačíme rychle utéct.“

Pomalu jsme se přiblížily ke skříni, chytly jsme se za ruce a já začala pomalu odpočítávat. „Jedna, dva...tři!“ Zprudka jsme otevřely skříň a uskočily o dva kroky zpátky. „Vidíš tam něco, Terko? Já ne.“ „Já tam také nic nevidím. To je zvláštní.“ „Terko, co když nás slyšel a schoval se jinam?“ „To je možný, tak víš co? Zítra po obědě přijdu já k vám a podíváme se do tvé skříně.“ „Tak jo.“

Vtom zarachotily v zámku klíče. „Ahoj, Terko, už jsem doma.“ Volala z předsíně maminka. „Ahoj.“ „Dobrý den paní Pokorná,“ pozdravila Káťa. „No, ahoj, Katko, tak jak se máš?“ „Dobře, ale já už musím jít, my jdeme ještě s maminkou do města.“ „Tak se měj, Katko, a pozdravuj doma.“ „Vyřídím. Terko, tak zítra u nás, jo?“

Sotva, co Káťa odešla, začala se maminka vyptávat. „Tak jak bylo ve škole? Byla nějaká známka?“ „Ne, dneska se nic nedělo,“ zalhala jsem. Zaběhla jsem k sobě do pokoje, lehla jsem si na postel a začala jsem nad tím vším přemýšlet.

Ani při večeři jsem nemohla myslet na nic jiného než na toho kostlivce. Ve svých oblíbených špagetách jsem se doslova přehrabávala, takže i maminka se začala ptát, co mi je. „Terezko, tobě to dneska nechutná?“ „Ale jo, mami, ale jsem nějaká unavená, půjdu si lehnout a budu si chvíli číst.“

Druhý den jsem se už nemohla dočkat, až půjdu za Kátou. Třeba nakonec toho kostlivce nejdeme u ní ve skříni. Po obědě jsem mamince pomohla s nádobím a pak rychle spěchala ke Kátě.

Ale ani u ní jsme ve skříni žádného kostlivce nenašly. Když jsem přišla domů, zavřela jsem se hned k sobě do pokoje. Za chvíli za mnou přišla maminka a povídá: „Terezko, stalo se něco? Všimla jsem si, že tě asi něco trápí.“ „To nic, mami, opravdu se nic nestalo.“ „Ale Terezko, vždyť víš, že mi můžeš cokoliv říci.“

Se sklopenou hlavou jsem chvíli přemýšlela, jestli to mám nebo nemám mamince všechno povědět. Něco mi ale říkalo, že samy s Kátou tuhle záhadu nevyřešíme.

„Mami, přece jen bych s tebou potřebovala něco probrat.“ Maminka si sedla vedle mne na postel a já začala. Pěkně od začátku jsem jí všechno řekla. Když jsem skončila, maminka se začala smát. Trochu mě to překvapilo, jak se něčemu tak strašnému může smát, ale pohladila mě po vlasech a povídá: „Terezko, ty trdlo moje. Když někdo řekne, že má kostlivec ve skříni, tak to znamená, že má třeba nějaké tajemství, které před druhými lidmi skrývá, a ti ho později odhalí a to je ten záhadný kostlivec ve skříni.“

„Aha, tak takhle to je. To se mi vážně ulevilo, mami.“

„A ty tam žádného neukrýváš, Terezko?“ zeptala se maminka.

„Kdepak, vždyť jsem ti přece říkala, že jsme s Kátou...“ v tom mi to došlo, co mi maminka před chvílí povídala a začaly jsme se obě smát.

„Ale vlastně tak trošku maličkého kostlivce tam mám. Zapomněla jsem ti říct, že jsem ve škole dostala trojku, poznámku a černý puntík, ale věř mi za to všechno může ten kostlivec. Tak se na mne, prosím tě, nezlob.“

„Vždyť já se na tebe nezlobím. Tu trojku opravíš a z té poznámky a černého puntíku si nic nedělej. Každý z nás někdy něco zapomene.“

Vyskočila jsem z postele, objala maminku a dala jí velikou pusu.

„A teď pojď, Terezko, dáme si spolu tu tvoji oblíbenou bábovku.“

„Tak za chvíli, mami, ještě musím zavolat Kátě.“

Josef Tischler

Legenda o Kašpárkovi

Kašpárek Smíšek se živil tím, že se toulal po světě, chodil od království do království a bavil lidi. Jednou se mu ale něco stalo. Něco zlého. Nikdo ale neví co. Prostě přišel zase do království, tentokrát na Pražský hrad. Smíška všichni milovali, protože se vždy smál, jenže teď nebyl v červeném, ale v černém. Ovšem nejhorší bylo to, že on se vůbec NESMÁL! Řekl, že už nikdy nebude bavit lidi. Všichni byli naprosto zaskočení. Kašpárek se sebral, už se stmívalo, podíval se po Praze a šel se vyspat. Ráno našel noviny, které mu oznámily: NESMÍŠEK NA NÁVŠTĚVĚ V PRAZE OZNÁMIL, ŽE UŽ NIKDY NEBUDE BAVIT, COŽ SVĚT TOTÁLNĚ ZASKOČILO! CELÝ SVĚT SE S NÍM MŮŽE

ROZLOUČIT ZA TÝDEN. ROZLOUČIT SE S NÍM PŘÍJDE I SÁM ČESKÝ KRÁL KAREL IV. „Tak jsem to skončil,“ řekl si Kašpárek. Po pár dnech si ale řekl, že by měl začít něco se svým životem dělat. Tak v Praze našel kouzelníka, který prý umí splnit přání. Když Kašpárek vešel dovnitř, viděl mnoho neznámých věcí z budoucnosti i minulosti. Viděl střechu na čtyřech kolech, to, čemu říkáme auto, viděl dotykovou tabulku, to byl tablet, ale především muže v plášti černém jako noc.“ Mé jméno je TŘESTIPRDLO a to tvé mohu znát?“ Smíšek se udiveně zeptal: „Jak to víte? To bylo kouzlo?“ „To nebylo kouzlo, Kašpárku, vždyť tebe zná celý svět! Četl jsem noviny, tak co se stalo?“ „Od malička miluju Janu, já jí říkám Jahůdka. Ale když jsem jí před pár dny vyznal lásku, odmítla mě, protože jsem prý ubohej komediant. Proto jsem se toho vzdal. Ale teď se nemám čím živit, tak chci extrémně zbohatnout.“ „To by se dalo zajistit, ale nebude to zadarmo. Co vymyslet. Hmm, už to mám! Pošlu tě do paralelního světa, abych zjistil, co dokážeš!“ „Dobrá, na jak dlouho?“ zeptal se Kašpárek. „Jen na rok,“ řekl kouzelník. „V žádném případě,“ odpověděl Smíšek. „Dobře, tak jdi domů.“ Smíšek se otočil ke dveřím, ale kouzelník ho zastavil, že tudy nešel, navedl ho ke kouzelným dveřím, strčil do něj a řekl: „To je pitomec.“ Smíšek nevědomky spadl do kouzelného světa. „Uáááá!“ křičel Smíšek. Poté viděl zvětšovací se modrou kouli. Spadl do rybníka. Zachránil ho až kolemjdoucí. Smíšek na něho pohlédl a - byl to on. „Ty jseš já?“ zeptal se Kašpárek. „Ne, špatně!“ odpověděl Smíšek 2.“ „Jak to?“ „Společný máme akorát tak vzhled, protože já jsem hodný a ty zlý.“ „To není pravda, jsem jen mrzutý!“ řekl Kašpárek.“ „Zamysli se, mrzutost je zlá vlastnost. Chápeš?“ řekl Smíšek 2.“ „Asi jo, proto jsem tady. Přišel jsem o povolání. Chci zbohatnout.“ „Dobře, plán zní následovně. Půjdeš po této cestě, dokud se nedostaneš do města PARALERN. Cestu ti zkrájí dvě stvoření, která ti dají hádanku. Ty ji musíš zodpovědět dobře, jinak tě

nejspíš čeká smrt. V paralelním světě jsou dva vchody a východy do lidského světa. Jeden je tam, kde ho nejvíc potřebuješ, druhý v Paralernu. Proto se do města musíš dostat. Kouzelník na tebe už čeká. Nediv se, vím všechno. Měj se, čekám ve městě.“ Smíšek se vydal cestou. Na žádná stvoření nenarazil, až po dvou dnech mu cestu zkrřížil drak. „VRRR, pustím tě, když mi řekneš odpověď na mou otázku. Zabil bys mě, i kdybych byl sebevíc zlý?“ „NE, smrt si nikdo nezaslouží, i když je sebevíc zlý.“ „O, děkuju, za to tě kousek svezu.“ Letěli mraky přes hory, lesy, když najednou Smíšek sletěl dolů rovnou do pekla před trůn Lucifera. Lucifer řekl: „Ha, řekni mi odpověď. Zabil bych tě někdy?“ „NE, nejsi tak zlý, jak vypadáš. Vlastně jsi i hodný, když chceš.“ „Děkuju, za tak krásnou odpověď tě pustím z pekla.“ Než se Kašpárek nadál, už byl zase na své cestě. Po chvíli ale viděl něco se mrskat ve vodě. Byla to zlatá ryбка. Rychle běžel hledat nějakou nádobu, nabral do ní vodu ze studánky a dal do ní rybku. „Budu ti říkat Zlatka,“ řekl si. Jakmile zvedl hlavu, spatřil město. Bylo dělané do kopce. Byly tam domy z rostlin, ale i ze zlata. Na vrcholku kopce stál Diamantový hrad, do něhož vedly zlaté schody. Byla to nádhera. Kašpárek se rozběhl po schodech až do hradu, kde našel Smíška 2. „Hodný Smíšku, kde je ten vchod?“ zeptal se. „Nikde. Neřeknu. Nejsem hodný,“ odpověděl Smíšek 2. „Jak to?“ zeptal se Smíšek udiveně. „To jsi tak hloupý? Pochop. To JÁ jsem vymyslel ty otázky, aby tě poštvali proti nim. Chtěl jsem, abys je zabil, abys zůstal zlým. Jenže ty ses stal hodným, takže já musím být zlým. Už to chápeš?“ „Pravda je taková, že já nikdy nebyl zlý, byl jsem jen mrzutý. Ale teď. Chceš boj, máš ho mít! DRAKU, UŽ MŮŽEŠ,“ zakřičel Smíšek. Drak vlítl do sálu, vychrtil na zlého Smíška oheň, poradil Smíškovi a Zlatce najít vchod a odletěl. Smíšek se Zlatkou se probudili u kouzelníka, který jim řekl „Zvládl jsi to.“ Už mu nastavoval balík peněz, ale Smíšek řekl, že ho nechce, protože pravé bohatství je LÁSKA A DOBROTA. Poté dal pusou rybce, ta se změnila v krásnou holku, se kterou žil šťastně až do smrti.

Eliška Prášková

Loutka

Je tomu již dávno, co žil jeden osamělý muž. Měl mnohá jména, ale nejčastěji se představoval jako "Aifes".

Tento muž ovšem nebyl sám celý svůj život. Vždy toužil po dětech, osud mu však nepřál a jeho křehká žena náhle zemřela na neznámou nemoc. Ale vraťme se kousek zpět, do časů, kdy ještě žila.

Aifes byl loutkař. Vytvářel si vlastní loutky a také je i oblékal. Se svou ženou se setkal na jednom ze svých představení. Byla moc krásná. Jemu se hned zalíbila. Ukázal jí své loutky a řekl jí, že když bude chtít, nějakou pro ni udělá. Řekla mu, ať vytvoří dívku s kyticí v černo-bílé róbě. Pracoval na loutce velmi dlouho, až nakonec usoudil, že je hotova. Ten den, kdy jí přinesl tak nádhernou loutku, zamilovala se do něho. Pak už na své loutky nebyl

sám. Měl ji. Pomáhala mu a všechny loutky pečlivě ošatila. Oba byli velmi šťastní. Netrvalo však dlouho a Sylvii se udělalo velmi špatně. Ještě ten samý den večer zemřela. Země truchlila společně s jejím druhem nad Sylviinou smrtí.

Tu noc nezasvítla jediná hvězda a měsíc zůstal zahalen temnotou. A tehdy začal Aifes žít jiný život.

Daroval všechny své loutky lidem, kteří o ně měli zájem. Jen jedinou loutku si nechal. Tu, kterou vyrobil pro Sylvii.

Toulal se spolu s loutkou po světě. S nikým se nebavil. V duchu si přál, aby tak loutka mohla žít. Ona by byla jediná, která by mu rozuměla. Až jednu noc se mu zdál podivný sen. Vše, jako by bylo zahaleno mlhou, ze které vystoupila neznámá postava. Byla to starší žena a promluvila k němu:

"Najdi mě a tvůj život zase šťastným se stane.

Tvůj duch po dlouhé chvíli radostí vzplane.

Tam, kde to všechno začalo,

tam, kdes své srdce nechal nastálo,

budu čekat ve stínu minulosti."

Aifes se vyšvihl do sedu a prudce oddechoval. Byl to jen sen? Nemyslel si to. Vše bylo tak skutečné. Ovšem, svedla by ta žena můj život zase radostí naplnit? Musí to zjistit. Ale v cestě mu stála jedna překážka. Musí se vrátit na místo, kde přišel o svou milovanou Sylvii. Dokáže to?

Kdokoliv z Vás by mohl namítnout, že to byl pouze sen. Ani jeho rozum si žádné naděje nedělal. Již dávno se smířil se s podivným životem, který vedl. Nikdy ale nepřemýšlel o tom, že by si svůj život vzal. To by pak jeho loutka zůstala sama.

Aifes se vydal na cestu zpět. Neznal směr ani polohu toho prokletého města, proto se ptal lidí, které potkával a jednoho dne skutečně na to nešťastné místo přišel. Nikdo ho tam však nečekal, tak zvolal:

"Říkalas, že můj život zase šťastným se stane.

Říkalas, že můj duch po dlouhé době radostí vzplane.

Dobrá, nyní jsem tady,

šel jsem dlouho, div jsem neumřel hladu.

Kde je ten stín, ve kterém se skrýváš?"

Stála přímo za ním. Chytla ho za paži a on se otrásl. Byla tak studená!

"Tady jsem, jak jsem slíbila."

"Jak chceš dodat mi důvod se zase smát?" optal se jí.

"Tvá loutka. To ona je klíč. Přál sis, aby mohla živá býti, že?"

"To ano. To ona by měla být ta, která by mi rozuměla."

"Dokážu jí dát život."

Zatvářil se udiveně. "Opravdu bys to svedla?"

Pomalou přikývla. Zamračil se. "A Sylvia...?"

"Bohužel ne." Řekla, když vytušila, na co se chtěl zeptat. "Lidi oživovat nemůžu. Je to proti pravidlům."

"Chápu. Chtěl bych toho už moc."

Přikývla. "Přeješ si tedy, abych loutku tvou oživila?"

"Ano." Řekl tiše.

"Dobrá tedy. Můžeme začít." Přiložila svůj palec na čelo Aifese a druhý na hlavu loutky a zavřela oči.

Začala vydávat podivné hrdelní zvuky. Zřejmě nějaké zaříkávadlo, pomyslel si Aifes.

Zvuky náhle ustaly a ona otevřela

oči. "Probudila jsem tvou loutku k životu."

Aifes nevěřícně pozoroval loutku, která se sama posadila a pomalu se na něj

usmála. "Já, já... nedokážu popsat, jak jsem šťastný. Strašně vám děkuji!" Žena už tam ovšem nebyla.

"Jsem ráda, že s tebou konečně mohu mluvit," zašeptala loutka.

Přikývl na znamení souhlasu. "Půjdeme? Nechci už déle zůstat na tomto místě."

Aifes ještě dlouho chodil po tomto světě, ovšem nikdy už ne sám.

"To, co jsem měl dříve, teď zase mám."

Tou větou vystihl smysl svého bytí.

Barbora Vášová

Lovec ze severu

Dovolte, abych Vám vyprávěla velmi starou a dočista pravdivou grónskou pověst o lovcovi a jeho synu.

V malé vesničce na okraji Grónska žil kdysi laponský lovec Manu s manželkou a svým jediným synem jménem Una. Ve vesnici bylo asi deset domů vytesaných do ledu a nic víc, protože život tam byl hodně drsný.

Na zlé podmínky doplatil lovcův syn. Těžce onemocněl a nikdo netušil, jak mu pomoci. Když si otec s matkou už nevěděli rady, přivolali k Unovi šamana. Šaman byl poměrně starý, ale zato velice moudrý a zkušený. Jakmile uviděl malého chlapce, okamžitě začal mumlat své kouzelné formulky. Pak sdělil Manuovi, že jeho syn trpí velmi závažnou nemocí zvanou Maiay-kura. V očích obou rodičů se zaleskly slzy. Nicméně muž pokračoval: „Zachránit ho můžete jedině dnes velmi vzácnou rostlinou Jama. Ta roste na vrcholu hory Lagoa, ale podle pověsti ji tam stráží ohromný šakal. Tato rostlina, když ji za úplňku spálíte v ohni, navrátí zdraví vašemu synovi.“ Nato vložil Unovi do ruky kousíček dřeva, řka: „Vyřezej z toho kusu dřeva sošku připomínající tebe samého. Bude tvého otce na cestě chránit. Una z posledních sil sošku vyřezal a podal ji svému otci.

Manu neváhal a hned se vydal na cestu. Cesta byla únavná. Mráz byl neúprosný a stopy ve sněhu se rychle ztrácely. Sem tam přes cestu přeběhla liška či zajíc, ale Manu nedbal a pomyslel si jen, že o to víc mu bude přát štěstí při záchraně syna. V podvečer druhého dne došel k hoře Lagoa. Hora jakoby pocházela z jiného světa. Led a mráz zmizel a před lovcem se rozprostřel hluboký les. Manu začal stoupat. Les byl temný a velmi strašidelný. Stíny stromů si s Manuem téměř pohrávaly, dokonce ho pronásledovaly, a do toho se vždy jednou za čas ozvalo hlasité „húú“ nebo jiný zvuk zvířecího obyvatele. K ránu se Manu doplahočil na vrchol hory, na který dopadly první paprsky slunce. Vtom spatřil přenádhernou rostlinu. Byla celá obsypaná květy, každý květ zářil jinou barvou a byl podobný orchideji. To už se však za ním ozvalo zlověstné vrčení. Sváteční chvíli rázně ukončila šelma. Jediným fenomenálním skokem strhla Manua k zemi. Škrábala, drásala kusy lovcova oblečení. Situace vypadala zle. Smířený se svým osudem vyndal Manu synovu sošku jako poslední vzpomínku na svou rodinu. Ale co to? Šelma náhle upřela zrak na sošku a ustoupila vzad. Manu vrávoravě vstal, utrhl květinu a utíkal zpět domů. Šakal se přidal. Byl mu v patách, tentokrát ale už ne jako soupeř. Věrný společník ukazoval cestu. Šli ještě dlouho a dlouho. O to šťastnější byl návrat. Manu se ženou rychle spálili rostlinu a čekali, co se bude dít. Zázrak! Druhý den ráno už Una skotačil s dalšími dětmi i se svým novým mazlíčkem. A svému otci jako poděkování vyřezal loutku, která jakoby vypadla neohroženému zachránci z oka.

Tak se uzavřel příběh odvážného lovce Manua a jeho syna Una a dnes nám ho připomíná už jen drobná, dřevěná loutka.

Petr Jelínek

Řezbář krále

V jedné malé vesničce žil chudý řezbář, který kdysi vyřezával dřevo dokonce pro samotného krále. Měl se tedy opravdu dobře až do chvíle, než v království došlo všechno dřevo a království se tímto ocitlo v chudobě. Bez dřeva totiž lidé nemohli pracovat. Jiné suroviny v té době neuměli využívat, a tak se království pomalu rozpadalo. Král problém nijak neřešil, byl totiž na diplomatické cestě do sousedního království. I tam bylo dřeva nedostatek. Ono by totiž toho dřeva zase tak málo bývalo nebylo, kdyby s ním lidé tak neplýtvali. Nejčastěji se s ním topilo, vyráběly se nástroje, stavěly se domy, ale i mosty, hrady a fungovalo dokonce i jako platidlo. Ovšem na výrobu platidla bylo používáno jen vzácné ebenové dřevo. Řezbáři nezbývalo nic jiného, než ze zámku odejít a uchýlit se k práci na poli.

Jednoho dne, když řezbář sázel řepu, zahlédl, jak kolem projíždí královský konvoj. Inu nelenil, rozběhl se za ním a snažil se králi sdělit problém se dřevem. Králova stráž ho ke králi samozřejmě nepustila, ale i tak král zaslechl, co mu řezbář chce. Král tomu chvíli nevěřil, ale jen co přijel na zámek, přesvědčil se na vlastní oči. Opravdu, království bez dřeva. Tam, kde stály dřívě lesy, zbylo jen jehličí a šišky. Nikdo nevěděl, jak nedostatek dřeva vyřešit. Šišky a jehličí byly časem použity jako topivo, protože ničím jiným lidé topit nemohli, tudíž po lesích nezůstalo ani památky. Řezbář šišky posbíral, ale namísto, aby je spálil, položil je před chaloupku, kde bydlel, aby mu alespoň něco lesy připomínalo. Druhý den ráno vstal a zjistil, že venku prší. Proto raději nevycházel a namísto toho šel dál odpočívat. I na třetí den pršelo, a tak řezbář věnoval i tento den odpočinku. Když se čtvrtý den probudil, všiml si, že místo šišek má před chalupou malé stromky, které musely podle řezbáře z deště vyrůst. Rozběhl se na zámek a sdělil novinu králi. Ten o poctivosti řezbáře nepochyboval, a tak společně počkali, než zase začne pršet. Když se déšť dostavil, vydržel celý týden v kuse, a když konečně přestalo pršet, vyšli ven a jejich údiv byl neznal mezí. Bylo to však zklamání. Nikde žádné stromky, stromečky ani sazeničky. Řezbář to nechápal. Jak to, že u něj stromky rostou, ale u zámku ne?

Vracel se domů a z dálky již viděl, že je něco jinak, než když dům opouštěl. Chvíli pokračoval a pak se ztratil v hlubokém lese. Snad kdyby nepoznal svá vlastní pole, bůh ví, jak by to dopadlo. Jak se tak rozhlížel, všude spatřoval jen stromy, popadané šišky a jehličí. Došlo mu, že stromy nerostou z deště, ale ze semínek ukrytých v šiškách. Ale na zámku ho již nechtěli, protože si mysleli, že si zase vymýšlí. Řezbář se tedy vydal do sousedního království. Tam ho vyslechli a nechali si od něj dovézt i nějaké ty šišky. Když viděli, že to opravdu je tak, jak tvrdí, byl zaměstnán znovu jako královský řezbář. Široko daleko nebylo zručnějšího mistra, a tak mu král nechal zhotovit dílnu a nakonec ho přiměl k vyřezávání loutek. Ty nejkrásnější byly dokonce prodávány do jiných království. O jeho umění se můžete přesvědčit konec konců i dnes. Některé loutky jsou totiž ozdobou prachatického Muzea loutek. Ten šikovný pan řezbář se jmenoval

Magdalena Holá

Muzeum loutek, aneb příběh zamilovaného kostlivce

Muzeum loutek je úplně normální muzeum. Děti se tam chodí dívat na nehnuté dřevěné postavičky, ale lidé netuší, co se tady děje přes noc. Nevědí, že svět malých i velkých bytostí ožívá.

My se teď ze všech loutek zaměříme jen na jednoho, docela hubeného chlapíka. Všichni lidé mu říkají Tancující kostlivec, ale on má své jméno „Joe“. Joe býval kdysi ten nejtalentovanější tanečník z celého muzea. Byl to velký sukničkář a rád proháněl loutky holčičího pohlaví. Jenže žádná pro něj nebyla dost dobrá. Všechny byly na tanec úplně dřevěné. Joe bohužel znal loutky jen ze svého patra. Bylo totiž zakázané navštěvovat jiná podlaží, protože jejich obyvatelé k sobě byli velice nepřátelští. Jen nikdo nevěděl, proč tomu tak je. Kostlivci to bylo celkem jedno, chtěl poznat nová místa. Toužil po dobrodružství, nechtělo se mu pořád stát ve výklenku a nechat se okukovat malými dětmi.

Jednoho večera se rozhodl! Zašel se rozloučit se svou nejlepší kamarádkou, mořskou pannou. Jmenovala se Bella a byla velmi krásná. Děti ji měly ze všech postav nejraději. Když k ní Joe přišel a prozradil jí, co udělá, okamžitě mu to začala rozmlouvat. Varovala ho. Když ho někdo chytne, bude za porušení řádu připoután ke svému výklenku na dlouhých sto let. Avšak Joe se nenechal odradit a vydal se do druhého patra. Nevěřil svým očím, co ho tam čekalo. Byla tam spousta malých kašpárků, kteří tancovali a výskali. Byli horší, než malé děti, když je maminka nechá bez dozoru. Joe si musel dávat hodně dobrý pozor. Jeho kosti nebyly zrovna tiché. Opatrně proklouzl do druhé místnosti. Tam už všichni spali. Viděl mnoho nových loutek. Byla tam i děvčata, ale všechna byla moc ošklivá, nebo byla už zadaná. Viděl i zajímavé loutky, zahalené v tlustých kabátech. Vyšel ze sálu a zamířil k dlouhému, točitému schodišti, které vedlo do přízemí. Nadechl se a pomalu začal sestupovat dolů. Schodiště bylo rozvrzané, musel přes ně opatrně přejít. Když sešel dolů, nakoukl do malé světlé místnůstky, rozhlédl se a najednou ji spatřil. Dívku, která se ladně nesla. Byla to nádherná baletka a Joe se do ní okamžitě zamiloval. Opatrně se rozhlédl a vyzval krásnou tanečnici k tanci. Ona nejdřív váhala, ale nakonec souhlasila. Tancovali dlouhé hodiny, byla to láska na první. Pak se jí zeptal, jak se jmenuje. Její jméno znělo Sára.

Náhle Joa někdo zezadu popadl. Byl to drak, strážce, který hlídal patra. Dovlekl Joa zpět do třetího patra a připoutal ho k jeho výklenku. Joe už jen zaslechl, jak se tanečnice rozplakala. Nemohl se hnout a pořád jen myslel na Sárku. Uplynuly tři nekonečné dny, když ho ze spánku probudila Bella a uvolnila mu pouta. On jí co nejvroucněji poděkoval a hnal se za Sárkou. Ta ho vroucně objala a políbila. Když všechny loutky viděly, jak se ti dva milují, patra si odpustila. A Joe a Sára už spolu zůstali napořád.

Lucie Havlíková Drak

Jmenuji se Alenka Horáčková a žiji ve 20. století. Bydlíme ve starém domě se strýčkem Otou.

Strýček po večerech vyrábí loutky a potom mi hraje domácí divadlo. Zrovna dodělává strašidelně vyhlížejícího draka. Už se těším na novou pohádku s novou postavou. Pak na mě zavolá: „Alenko, pojd' sem“. A já se rozeběhnu po točitých schodech nahoru, sednu si na malou židličku a strýček začíná hrát divadlo.

Pohádkový příběh vypráví a kašpárkovi, který pomůže zlému a vzteklému drakovi a nakonec se s ním skamarádí. I přesto, že ze začátku se ho bál. Jako asi každý, když jde o draka.

Pro novou loutku draka si měli přijít nějací lidé, kteří si loutku objednali, ale ani dnes, ani včera, ani před půl rokem si pro ni nikdo nepřišel. Strýček z toho byl nejprve smutný, protože mu nikdo za jeho práci nezaplatil, ale časem začal být rád, že mu tato loutka zůstala.

Když jsem měla narozeniny a nesla jsem strýčkovi kousek dortu z oslavy, strýček mi popřál a dal mi loutku draka. Objala jsem ho za to a poděkovala mu.

Draka mám pověšeného ve svém pokojíčku. Nikdy bych ho nikomu nedala a když s ním občas promlouvám, to když jsem třeba smutná, neřeknu mu jinak než **Dráčku**. Myslím si, že on by mě určitě také nedal.

Anna Mrázová O kouzelném kočárku

Říká se, že se o půlnoci v prachatickém Muzeu loutek, když na kostelní věži odbije dvanáctá hodina a muzeum potřebuje pomoci, stane zázrak. A jeden takový se skutečně stal.

Marie Tefrová, ředitelka prachatického muzea, byla velice uzavřená žena, jelikož jí v šesti letech umřela její dcerka Natálie, krásná, jako obrázek. Od té doby nikdo neviděl na tváři paní ředitelky Tefrové úsměv. Byla tak chladná, že všechno a všechny nenáviděla. Muzeum vlastnila odjakživa její rodina. Potřebovalo rekonstrukci, která byla velice nákladná a město odmítlo přispět na opravu. I kdyby se některé loutky prodaly, nepokrylo by to ani čtvrtinu nákladů na rekonstrukci. Rozhodla se tedy muzeum prodat celé tomu, kdo nabídne nejvíce.

Mezi mnohými exponáty byl v muzeum vystaven i kočárek, který se vždycky líbil malé dceři paní ředitelky. O polední pauze kočárek zmizel. Zaměstnanci muzea ho hledali až do večera, ale kočárek nikde nenašli. Kočárek byl totiž kouzelný a dobře se jim schoval. Ředitelka Marie Tefrová odcházela z muzea jako poslední. Když už otvírala velké dřevěné dveře z muzea, najednou zaslechla hlas své zemřelé dcery Natálky. Ředitelka Tefrová se za hlasem vydala a ani na chvíli nezaváhala, aby se otočila. Šla dál a nakonec skončila ve své kanceláři před fotografií své holčičky. Podívala se pod stůl a tam jezdil dokola běžový kočárek z počátku 20. století. Náhle věděla, že rodinné muzeum prodat nemůže.

Druhý den šla paní Terčová za sousedkou Fullingovou a svěřila se jí s problémem. Paní Fullingová jí řekla, že není všechno tak černé, jak se zdá, a poslala ji domů, aby se vyspala na další den. Den poté paní Fullingová zmizela a nechala tam pro paní Tefrovou obálku s osmnácti miliony korun, což pokrylo všechny náklady na rekonstrukci muzea. Poslední věta, která byla v dopise pro ředitelku Tefrovou byla: „Nic není, tak černé, jak se zdá.“ Když ředitelka Tefrová objednala stavební firmu, seznámila se s manažerem firmy blíže a jejich přátelský vztah se rozrostl v lásku. Vladimír ji požádal o ruku. Tři roky po svatbě měla paní Tefrová, nyní už Gestrová, u sebe dvě dcery, Kláru a Květu, po paní Fullingové. A tak se černá proměnila v zářící bílou.

Bylo to o půlnoci a kočárek jel nočními Prachaticemi za dalšími lidmi, co potřebovali pomoc. A nakonec se stejně zase rád vrátil zpět na své místo v muzeu.

Richard Wagner

Pekelné karty

Je opět večer. Všichni obyvatelé muzea šli spát Ale loutky v prodejně nespaly. Nikdy nespaly. Žádnou noc. Celou noc hrály karty o to, pro koho si druhý den přijde nějaký zákazník. Hrály tak každý večer už několik let. Hrál s nimi i jeden j čert, který dříve každou hru prohrál, protože karty hrát neuměl. Chtěl však loutky ovládnout, proto loutkám řekl, že se karty naučí a všechny loutky mu pak budou sloužit. I přes nelibost loutek se čert karty hrát naučil a všem jim začal vládnout.

Loutky se mu klaněly, sloužily mu a prosily čerta o milost. Každá z nich se pokoušela nad čertem v kartách vyhrát, ale bohužel vždy prohrála. Jednoho dne za loutkami přiletěl na drakovi Kašpárek, který byl velice hodný a chtěl loutkám pomoci od nadvlády čerta.

Kašpárek vyzval čerta na karetní souboj. Vítěz bude loutkám vládnout a poražený se stane dobrou bytostí. Hráli, hráli, hráli, až nakonec Kašpárek díky malé lsti souboj nad čertem vyhrál.

Čert však zůstal stejným čertem proto, aby Kašpárek odčinil svou malou lest. Čert, ač nechtěl, musel slíbit, že se všem omluví a bude hodný. Svůj slib dodržel a stal se Kašpárkovým dobrým kamarádem. Od té doby se všem loutkám v muzeu daří lépe.

Adam Jelínek

Frakový komplet a drezérův bič

Jsme už kompletní. Poprvé za celou tu dobu, kdy jsme byli odděleně, nás zase dali dohromady v tomto muzeu.

Já, cylindr, jsem z nás všech prošel cestu nejkratší. Vdova po mém vlastníkovi Karlu Kludském ml. mě zahrabala na půdě, abych jí nepřipomínal jejího tragicky zesnulého manžela. Po 48 letech strávených na prachem pokryté půdě, mezi truhlami starého oblečení a několika polámanými jízdními koly, mě vytáhl její pravnuk Otík, odevzdal mě tatínkovi, který prohlásil: „To je skvost. Ten cylindr patří do muzea.“ Tak jsem se tu ocitnul jako první.

Frak to měl těžší. Švadlena, která ho ušila, čekala v té době již potomka s akrobatem z cirkusu, a tak ho ukradla den před představením panu Kludskému jako pomstu, že akrobata nepropustil z práce, aby se o ní mohl starat. Švadlenka ho pak prodala hraběti Colorado-Mansfeldovi do jeho sbírky divadelních rekvizit. Při konfiskaci majetku však byl zámek i se sbírkou zabaven, a tak zámek, sbírka i frak chály. Při zestátnění byla však sbírka i s frakem nalezena restaurátory, kteří ji odevzdali Státnímu kulturnímu zřízení. Tam byl frak zrestaurován a na telefonát neznámého pana Boršovského a jeho syna Otíka darován do Loutkového muzea v Prachaticích. Tak jsme tu byli dva.

Bič to měl nejtěžší. Při představení, kdy pan Kludský z neznámých důvodů neměl frak, ho tygři rozsápali na kusy, byl bič notně poškozen. Sebral ho jeden turecký kupec, který byl v Praze na výpravě do Bruselu na veletrh s koňmi. Po jeho návratu do Istanbulu, daroval bič i s koupenými koňmi svému šejkovi. Ten bič opravil. Držadlo z bambuckého dřeva, dovezeného speciálně z Indie, a štrapec z Arabského plnokrevníka, kterých měl šejk spousty. Opravený bič šejk často používal ke zkrocení svých divokých plnokrevníků. Další rok, kdy šejk přijel do Bruselu, daroval svůj poklad svému kupci. Kupce ale v Maďarsku přepadla cikánská menšina zbojníka Červeňáka. Červeňáka brzy chytli a „šupajdil“ do věznice na Pankráci. Zde pracoval pan Sobotka, syn tety bratrance pana Boršovského z druhého kolene. Červeňák měl naštěstí bič u sebe a při tělesné prohlídce mu byl zabaven pro ohrožování spoluvězně přezdíváného Kamínek. Pan Sobotka pak zavolał panu Boršovskému, který si bič vyzvedl a daroval do muzea Loutek v Prachaticích.

A tak jsme tu dnes všichni a spokojení návštěvníci na nás koukají a malé děti na nás občas ťuknou.

Alois Medek

Stojan na karty z kouzelnického kabinetu

Příběh stojanu na karty z kouzelnického kabinetu se na první pohled nezdá tak zajímavý jako příběh některé z loutek nebo nějakého kostýmu, ale pro kouzelníka je to neocenitelný pomocník, a proto si zaslouží alespoň kratičký příběh. Ale sluší se začít příběh od začátku, řeka přeci také vzniká z malinkého pramínku vytvářejícího potůček někde v hustých lesích, z kterého se nakonec stává řeka, veletok vlévající se do obrovského neprobádaného moře.

Karetní stojan byl vyroben rukou starého řezbáře někde na samotě v Orlických horách. Bylo to už velmi dávno, ještě za císaře pána. Kolem této samoty jednou procházela vojska Dohody, celá rota, aby překvapila Rakušany pod horami. Cesta horami nebyla tak snadná, jak si mysleli, a proto nalezení malé chaloupky jen tak mezi stromy bylo velice oslavováno všemi vojáky, protože to zpravidla znamená pauzu v namáhavé chůzi. Starý muž byl velký dobrák. Všem vojákům nabídl chléb a vodu a důstojníky pozval na sklenku něčeho krapet ostřejšího. Důstojníkům se uvnitř velmi líbilo a byli překvapeni kvalitou jeho výrobků. Jednomu mladému poručíkovi se zalíbil jeden obyčejný stojan na karty a ptal se řezbáře: „Kolik stojí ten obyčejný stojan, řezbáři?“ Stařík se nejprve zdráhal: „No, no.“ Ale poručík starce nakonec přesvědčil a tak začala cesta našeho stojanu.

Stojan cestoval v poručíkově batohu celou válku a nakonec se s ním vrátil do jeho vlasti. Poručík uměl mnoho triků s kartami, a tak stojan dobře posloužil k zábavě celé vesnice, ze které poručík pocházel.

Toto období ale nevydrželo dlouho. V technologickém boomu 20. a 30. let se na stojan brzy zapomělo a ten smutně ležel na skříní pod nánosem prachu. Pak přišel zvrat. Poručík se zabil nešťastnou náhodou při cvičném seskoku pádákem v roce 1936, a jelikož neměl ženu ani děti a rodiče byli již po smrti, převzala všechn jeho majetek jeho sestra. Po hodinách probírání se bratrovou pozůstalostí si sestra převzala všechny věci, které chtěla a ostatní šla prodat na bleší trh. Tam se stojan zalíbil jednomu neznámému, mladému kouzelníkovi a ten si ho koupil a zařadil do svého repertoáru.

Z kdysi neznámého kouzelníka se po druhé světové válce stal celkem známý a v některých oblastech západního světa dokonce uznávaný kouzelník. A protože jeho nejznámější triky byly triky se zrcadlem, začalo se mu říkat „Dorian Gray“ podle jedné známé knižní postavy. Kouzelník svými kouzly a triky bavil celou západní Evropu a nepopíratelnou roli v tom, samozřejmě kromě zrcadla, hrál stojan na karty, který Dorian používal hlavně na vystoupeních v klubech a hospůdkách.

Po Studené válce se mu otevřely dveře do východní Evropy a on, i když již velmi starý, toho chtěl využít na maximum. Po úspěšné šňůře vystoupení v bývalé Jugoslávii a na Ukrajině, zavítal kouzelník i do Československa, ale to se mu stalo nakonec osudným. Po vystoupení v pražském Národním divadle zemřel v maskérně na infarkt.

Jeho pozůstalosti se zde ujali členové místního divadla, kteří rozprodali jeho pozůstalost po muzeích po celé Evropě. A tak skončil stojan svou cestu v Prachatickém muzeu.

Gabriela Blaschková

Kouzelníkův klobouk

Za vysokými horami, tam u malého lesíka, stála malá ves. Domečků tam bylo mnoho, ale jen jeden vyčníval. Byl to dům švadlenky Bětky. Žila tam sama, protože stále jen šila a šila, ven skoro nevycházela. Měla krásných krajkovaných šatů plnou skříň, ba i celá vesnice byla v jejích krásných šatech oděna.

Jednoho slunného dne procházel městem vysoký muž v černém obleku s bílou tváří, kterou měl odkrytou. Ve vesničce si ho každý divně prohlížel. Někteří se ho i báli. Vždyť nikdy nic takového neviděli. Muž mířil od švadlenčina domku. Vystoupal po schodech nahoru, až do té nejvyšší věže. Tam, kde zrovna Bětka šila. Dveře se otevřely, aniž by se jich dotkl. Hlasitě zvolal: „Hoj Bětko! Jak se máš?!“ Bětka se lekla, ale nepropadla panice a s klidem odpověděla: „Dobrý den, cizínče. Jak Vám mohu pomoci?“ Kouzelník Janko odpověděl: „Ušij mi čarodějný klobouk, jenž bude ze tmy šit a nebude vidět ani nit! Dobře se ti odměním.“ A v tu ránu zmizel. Podivín Janko nasadil Bětce brouka do hlavy.

Hned druhé ráno Bětka začala shánět černé látky a červené stuhy. Druhý den ráno zařehal kůň před domem. „Pošta je tady!“ Zvolala Bětka a utíkala dolů. Pánové z města jí přivezli materiál. Bětka hned šila a stříhala, na jídlo čas neměla. Pět dní a pět nocí nespala, dokud klobouk nebyl hotov. Šestý den se zjevil kouzelník Janko ve dveřích. Kouzelný klobouk byl hotov na stole. Janko zvolal: „Děkuji ti Bětko má.“ Jakmile si klobouk nasadil, rozsvítil se mu na hlavě. Janko dal Bětce hojnou odměnu, jak slíbil, a bez rozloučení zmizel.

Janko začal s kloboukem vystupovat. Davy lidí na jeho vystoupení chodily víc a víc. Úspěch a sláva se zvyšovala. Janko se svým kloboukem byl nadměrně spokojen. Věděl, že za vše vděčí Bětce. Jednoho dne se Bětka přišla podívat na jeho vystoupení. Po vystoupení si s Jankem dlouhou dobu povídala. Oba našli v sobě zalíbení. Jednoho slunného dne si Janko Bětku vzal. Po svatbě žili spolu, a hlavně s kouzelným kloboukem, šťastně až do smrti.

Jana Rohlíková

Princezna

Psal se rok 1927. V osamoceném stavení na okraji Šumavy se narodila malá holčička jménem Alžběta. Její rodiče byli velmi chudí, přesto chtěli pro své jediné vymodlené dítě jen to nejlepší. Alžběta rostla a rostla až jí k hraní nestačily jenom malé „drobnůstky“, chtěla něco „opravdového“, nejlépe loutku princezny, se kterou by si mohla hrát divadlo. Žadonila, modlila se, plakala, ale rodiče si tuto hračku nemohli dovolit. Holčičce nezbylo nic jiného, než si hrát pouze s malými špalíky.

Jednoho dlouhého zimního večera, kdy Alžběta přemýšlela v jakou pohádkovou postavu se její kouzelné špalíčky promění, napadlo tatínka, že by mohl své malé dceři princeznu vyřezat. Dlouho si ale s princeznou hrát nemohla, jelikož vypukla 2. světová válka.

Holčička narychlo opustila svůj domov, stihla si sbalit jenom pár věcí, princeznu musela bohužel nechat doma, a odjela spěšným vlakem N. Wintona do Velké Británie. Mezitím, co trávila pochmurné londýnské večery za oknem činžovního domu, kde našla azyl, přemýšlela, co se děje s její loutkou.

Princezna pár dní po odjezdu Alžbětky najednou oživila a začala hledat svojí majitelku. Chodila po celém domě, ale nikde ji nemohla najít. Byla strašně smutná, jelikož nic jí nemohlo vynahradiť náruč děvčátka. Při svém bloudění potkala malého Kašpárka, který se jí snažil rozveselit. Princezna si Kašpárka hodně oblíbila a poté se společně vydali do světa hledat malou dívku, u které princezna našla svůj domov.

Po skončení války přijela Alžběta zpět domů. Bohužel zjistila, že z celé rodiny už je naživu pouze ona. Z jejich stavení zbylo pár trosek a její nejoblíbenější hračka byla pryč. Aby měla z čeho žít, tak si našla práci v Prachaticích, kde se i zabydlela u jedné hodné staré babičky. Po večerech si vyprávěly různé příhody, jež v životě zažily. Jednou babička pravila: „Před pár dny jsem šla do lesa na houby a zahlédla jsem, jak pod drobným keřem šípku leží loutka, která prosila o pomoc.“

Babička, protože byla velmi dobrosrdečná vzala malou loutku domů. Alžbětce, když slyšela toto babiččino vyprávění, se rozzářila očka a chtěla hned vidět loutku, o níž babička vyprávěla. S překvapením zjistila, že loutkou, která ležela pod keřem, je její ztracená princezna.

Společně žily ještě mnoho let a v roce 2003, kdy postihla paní Alžbětu těžká nemoc, rozhodla se svojí princeznu věnovat prachatickému muzeu, aby i dnešní děti viděly, že ke štěstí není potřeba žádných drahých hraček.

Jana Horňáková

O Kašpárkovi a krásné paní

„Já Kašpárek dřevěný,
jsem za sklem uvězněný.
Nosánek mám veliký,
a lidé se tomu smějí.

Já Kašpárek dřevěný,
jsem za sklem uvězněný.
Kdo mě vysvobodí?
To ještě nikdo neví.

Já Kašpárek dřevěný,
jsem za sklem uvězněný.
Vedle mne je krásná paní,
hluboce se jí ukláním.

Já Kašpárek dřevěný,
jsem za sklem uvězněný.
Ta krásná paní,
mi se slzami praví...“

„Ach, Kašpárku dřevěný.
Proč na světě nikdo není,
kdo má dobré srdce,
vysvobodí nás přece.“

„Má krásná paní,
nechme toho ptaní.
Chytrý kašpárek jsem,
však oba utečem!“

Kašpárek a paní,
do spolku se dali.
Chytili se za ruce,
směr - Prachatice.

„Já Kašpárek dřevěný,
jsem konečně vysvobozený.
A ta krásná paní,
Ať se ke mně hodí.“

„Ach, Kašpárku můj,
každý den při mně stůj.
Za ruce se vezměme,
a k oltáři půjdeme.“

Kašpárek a paní,
u oltáře stojí.
Hubičky si dávají,
všichni se usmívají.

Karolína Samcová

Příběh exponátu

1. *Jsem dřevěná loutka,
jmenuji se Hurvínek,
tak mně pojmenoval
můj lidský tatínek.*

2. *Mám své milé kamarády,
kteří jsou také ze dřeva,
jejich jméno vám neřeknu,
protože není potřeba.*

3. *Vůbec jsem si nemyslel,
že budu významný,
také jsem si zahrál,
ve více než třiceti zemí.*

4. *Na rozdíl od mého tatínka
můžu koulet očima,
mám bílou košili
a krátké kalhoty s kšandama.*

5. *Jsem panáček ušatý,
darebák ukňouraný,
jsem malý Hurvínek plešatý
a na nohou mám dřeváky.*

6. *Řekl jsem vám všechno,
co je o mně pravdivé,
musím se s vámi rozloučit
- dámy a pánové.*

Tereza Jedličková

Příběh exponátu

Ahoj, já jsem princezna. Dříve jsem hrála v loutkovém divadle, které jezdilo po vesnicích a hrálo pro děti. Navštívila jsem s ním snad všechny kouty světa. To byly časy... Hrávala jsem pyšné i hodné princezny? V každé pohádce jsem se jmenovala jinak, bylo to legrační. Tolik jmen.

Nejraději jsem se dívala na ta zakoukaná dětská očka. Na konci vždycky všichni tleskali. Taková krásná symfonie pro má ouška, hřejivý pocit u srdce... Ale tyto krásné dny byly najednou „fuč“. Hrála jsem divadlo v malé vesničce, přišli se podívat všichni obyvatelé. Po skončení divadla jsme odjížděli do jiného kraje, ale náš majitel špatně zavřel dvířka u vozu a já chudák jsem vypadla. Ležela jsem na cestě, volala na vůz, ale nikdo mě neslyšel. Po chvíli, když jsem si myslela, že už tam zůstanu ležet navždy, uslyšela jsem přicházející hlasy. Pomalu se ke mně blížila holčička Terezka se svojí maminkou. Když přišli až ke mně, holčička mě hned spatřila. Vzala do své malé náruče a řekla mamince: „To je ta princezna z loutkového divadla.“ „Ano Terezko, asi vypadla z vozu toho divadla. Teď už jsou daleko, ale příští rok zase přijedou. Do té doby si ji můžeš nechat.“ Řekla maminka holčičce.

Byla jsem celá radostná, když jsem slyšela, že se ještě vrátím ke svému divadlu. Terezka na mě byla moc hodná. Ale její bráška. Tahal mě za vlasy a málem mi utrhl ruku. Terezka si mě brala do školy na dramatický kroužek, kde jsme s ostatními loutkami hráli divadlo. Ve školním divadélku se mnou hrály i další loutky – drak, král, kašpárek, pejsek Oříšek a dokonce i čert. Ostatní loutky si nejdříve mysleli, že jsem pyšná, ale když mě poznali, všichni jsme se skamarádili.

Rok uběhl jako voda a do vesnice opět přijelo moje divadlo. Bylo mi moc líto, že musím odejít od Terezky, ale sliby se musí plnit a tak mě Terezka vrátila kočovnému loutkovému divadlu. Vše dopadlo dobře. Dnes stojím v Prachaticích v loutkovém muzeu a vzpomínám na své divadlo.

Vlasta Chrstošová Příběh exponátu

Halo! Já jsem Kašpárek a tady v muzeu České Loutky a cirkusu v Prachaticích, stojím už hodně dlouho. Jenom se tu na mě práší a od toho stání pěkně bolí nohy. To za časů, když mě starý řezbář vyřezal, jsem se měl úplně jinak. Jezdil jsem od vesnice k vesnici a hrál jednu pohádku za druhou. Dokonce i v postýlce jsem spal. Nejvíce jsem se líbil dětem. Možná pro moji krásnou čapku, vtipný monolog nebo důležitost v pohádkách. No, jen považte. Beze mě by nebylo divadlo divadlem. Jednou jsme přijeli do takového městečka, kde se stal jeden osudný čin příběhem, který Vám teď budu vyprávět.

Byl krásný slunečný den a my jsme přijeli do městečka, jehož jméno si už za ty roky nepamatuji, hrát divadlo. Tenkrát jsme poprvé hráli v městské hospodě. Taková naše premiéra to byla. Když nadešla hodina H, byli jsme nervózní, protože se to městečko sešlo snad celé a dětí tam bylo jako much. Začalo se hrát. Já na úvod přišel, řekl svou repliku a podíval se do publika. Ti lidé se mi líbili až na jednoho zamračeného muže. Naháněl strach. Dělali jsme skopičiny, všichni se nám smáli. Vše probíhalo podle plánu. Najednou zhasla světla, lidé začali křičet a já se ztratil ve tmě.

Denní světlo, podle mého odhadu, jsem viděl až další den. Vykoukl jsem z pytle, do něhož mě zlosyn hodil, a k mé hrůze to byl ten zamračený chlap z hospody. Podíval se na mě divným pohledem a já pochopil, že mám být hodný, jinak to se mnou zle skončí. Než mě zastrčil zpátky do pytle, všiml jsme si, že na stromě visí podivný papír. Stálo na něm: "HLEDÁ SE" a moje fotografie. Dělal jsem si malé naděje na záchranu. Vždyť jestli ten chlap přijde domů ukázat svou kořist dětem, budu ztracený. V téhle době má kašpárka skoro každý.

Mé předtuchy se vyplnily. Předě mnou se objevily tři hrozně zanedbané děti. Začaly si se mnou hrát. Byla to hrůza! Tahaly mě za ruce, hlavu, rolničky... . Dokonce mi jich pár i utrhly. A co byl vrchol, ještě na mě vylily nějakou černou tekutinu. Hádám, že to bylo kafe. Moc to pálelo. Ještě teď bych na sobě tu spáleninu možná našel. Ale najednou všichni ušmudlanci začali křičet: „Tatí, ten Kašpar je rozbitej!!“. Byl jsem překvapený. Chlap mě popadl a šup, vyhodil mě z okna. Dopadl jsem na tvrdé kamení. Záda byla celá rozlámaná. Z čista jasna ke mně přišel dědeček. Byl hodný. Vzal mě k sobě domů. Umyl mě, rolničky mi přiřil. Zase jsem se měl jako v bavlnce.

Šel jsem spát. Mám spaní lehké a tak jsem slyšel dědečka telefonovat. Domlouval se s někým, že si pro něco přijede a nechá to na bezpečném místě. Ráno mě dědeček vzbudil, dodělal poslední úpravy mého oblečení a předal vysokému muži v modrém obleku. Ten mě odvezl do velikého domu, kde mě dal do vitríny. Jak jsem se po čase dozvěděl, jsem v muzeu. Od té doby tady takhle stojím a už mě to vůbec nebaví. Přál bych zase zahrát v divadle....

Váš Kašpárek.

Eliška Kubálková

Příběh exponátu

Stojím na prachatickém náměstí. Hledím na krásnou budovu renesanční radnice, kašnu se sochou Spravedlnosti, pootočím se a zahlédnu Muzeum české loutky a cirkusu. Ihned si vzpomenu na mého pradědečka, který v mládí jezdil s cirkusem Berousek. Ráda jsem poslouchala jeho vyprávění o cirkusáckém životě. Nemeškám a vstupuji do muzea plna očekávání.

Kašpárek mě uvádí do ráje loutkářství. Pomalu jím procházím a blížím se do prvního českého cirkusového muzea. Vstupuji do světa manéže. Ze všech stran na mě dopadá tajemnost tohoto kočovného života. Atmosféru doplňuje hudba, typická pro život v šapitó.

Přistupuji k cirkusové expozici – Fenomén Kludský. Ze stěny na mne z plakátu cení zuby lev. Pod ním si můžeme přečíst program cirkusového představení a prohlédnout si dvě staříčké fotografie z prostředí cirkusu. Srdcem výstavy je frak, cylindr s krabicí, čistící souprava a drezérův bič Karla Kludského ml. Direktorský frak zde visí, jako by čekal, že opět přijde jeho majitel a znovu ho oblékne i s cylindrem a přivítají vzácné návštěvníky v hledišti. Jak tak si ho prohlížím, v uších mi zní známé cirkusové melodie. Nechám se jimi unášet do dávné minulosti slavné éry Cirkusu Kludský. Najednou jako by frak ožil a začal mi našeptávat, co zažil.

Pan Kludský ml. si mě nechal ušít v roce 1926, kdy převzal cirkus se svým bratrem Rudolfem a stal se direktorem. Vybral si nejkvalitnější látku a nejšikovnější švadlenku. Byl šťastný, když mě poprvé oblékl. Společníka mi dělal černý cylindr. Po každém představení mě pan principál vyčistil a uložil, abych si odpočinul. Když mě ukládal, rozmlouval: „Máme velké úspěchy. Kéž, nám dlouho vydrží. Prožili jsme spolu vrchol slávy, kdy se nám do tří manéží vešlo až deset tisíc diváků, a hrály jsme i pětkrát denně. Bylo to šťastné období. Procestovali jsme spolu Německo, Rakousko, Polsko, Itálii, Jugoslávii, Bulharsko a Rumunsko. Všichni chtěli vidět legendární drezúru dvaatřiceti slonů. Před každým vystoupením jsem cítil nervozitu svého majitele, ale jakmile vstoupil do šapitó a viděl plné hlediště rozzářených diváků a hvězdičky v očích dětí, byl nadšen a nervozita zmizela jako pára.“ Najednou jako by frak posmutněl a hlas se mu začal třást. „Přišla léta krize a nepohody. Onemocněla a uhynula spousta zvířat. Návštěvy na představení byly malé. Pan direktor v roce 1934 musel cirkus rozpustit. Odjeli jsme společně do Jirkova, kde rodina měla honosnou novobarokní vilu. Panu Kludskému se stýskalo. V roce 1950 nastoupil nakrátko jako drezér koní ke státnímu cirkusu Kludský, který provozoval jeho bratranec. Direktor si nezvykl. Tento rok jsme se museli z vily odstěhovat. Byla nám přidělena malá došková chaloupka ve Vinařicích. Žili jsme stále v maringotce. Když jel okolo cirkus, artisté udělali sbírku na podporu našeho zlatého direktora. V 60. letech mě daroval lidem, kteří ho podporovali. Byl smutný, když jsme se loučili. Srdce mu tlouklo a dlouho mě držel v náručí. Slzy mu stékaly po rukávu. Pak jsme se již neviděli. Jen z doslechu lidí, kteří ho měli rádi, jsem se dozvěděl, že 29. 11. 1967 zemřel.“ Frak skončil vyprávění. Naposledy zašeptal: „Jsem rád, že jsi mě vyslechla“

Procitám. Frak, cylindr s krabicí, čistící souprava a drezérův bič jsou na svém místě. Hudba zní dál. Pousměji se a zašeptám fraku: „Ráda jsem tě poslouchala. Zase se někdy za tebou přijdu podívat.“ Ještě se jednou otočím a nevím, jestli se mi to zdá, ale jako by frak na mne mávnul rukávem.

Odcházím. U pokladny si koupím na památku pohlednici s frakem a cylindrem pana Karla Kludského ml., aby mi stále připomínala krásnou návštěvu muzea.

Lenka Kunzová

Lipový život

Visím. Už hodinu. Předě mnou je pořád ta samá červená opona, jen zvuky za ní se mění. Slyším skřípění posouvajících se židlí a četné hlasy, převážně dětské. Vlastně neslyším, uši mám dřevěné. Za mnou se objevují dvě postavy. No konečně! Je to nenahraditelný pocit, když mě někdo po tom všem, co jsem zažil, vezme pod ruku a do žil, které vlastně nemám, mi vlije nový život. Vy lidé to máte hrozně těžké. Když chcete někomu udělat radost, musíte se daleko víc snažit než já. U mě stačí, aby ten pán, co stojí za mnou, vyhrnul onen červený závěs a vašim mláďátkům se na tvářích plných očekávání vykouzlí roztomilý úsměv. To je můj úděl, rozdávat smích, takže by se mohlo zdát, že mám za sebou krásný život. Ale zdání může klamat.

Narodil jsem se před mnoha lety pod rukama jednoho ne úplně poctivého českého řezbáře v malé vesničce v jižních Čechách. Popravdě, nenarodil, byl jsem vyřezán, oblečen a zavěšen. Ale co potom? Řeknete si: „Do divadla, to je jasné“, jenže zrovna v té době si lidé nejspíše mysleli, že mají radosti a úsměvů dostatek, takže jsem místo do „práce“ byl prodán do jakési snobské rodiny poblíž německých hranic. To odmalička rozmazlené děvčátko, které mě dostalo spolu s hromadami dalších dárků k narozeninám, se na mě za celou dobu, co jsem u něj přebýval, sotva podívalo. Visel jsem ve vitríně, jen služebná mi jednou za den otřela prach z čepičky. A takhle jsem strávil celých 13 let! Až když se bohatá provdaná slečna, která na mě celou tu dobu ani nesáhla, stěhovala se svým ještě bohatším vyvoleným, byl jsem vyndán z poličky. A protože se na mě ta léta podepsala, mé šatečky už dávno neměly tak jasné barvy jako dřív a klouby skřípaly, prodala mě za nějakou levnou cetku do vesnického divadélka.

Tam mi bylo krásně. Hrál jsem pohádky, většinou po večerech, protože nás vodili chudí studenti, kteří si potřebovali přivydělat. Děti nás měly rády, ale pak přišlo moje neštěstí, které mi zkazilo vyhlídky na další roky. Zrovna mě nesli z představení, když se to stalo. Upadla mi noha! A aby to nebylo málo, uvolnily se mi už kat chatrné klouby, zkrátka se na mě podepsalo to dlouhé čekání ve skříni. Možná se smějete: „Upadlá noha, to je neštěstí“, jenže kdo by stál o takhle zničenou loutku? Od dětí jsem místo smíchu slýchal litování a přestal jsem se jim líbit. Klukům nezbylo než mě vyhodit. Ležel jsem na jakési hromadě harampádí ve staré škole. Kdybych měl mozek jako vy, přemýšlel bych. Jenže nemám, takže jsem se akorát hrozně nudil.

Změna nastala v době, kdy se do školy přišly ukrýt desítky lidí. Kdybych měl uši, slyšel bych, že je válka a oni se bojí, jenže nemám. Přišla moje chvíle, protože kdy jindy by lidé, nebo alespoň děti, potřebovali rozveselit? Jako první si mě všimla malá holčička. Kdybych měl oči, viděl bych, že jí bylo asi pět let, že měla dlouho nemyté černé vlásy a veliké oči. V té době nikomu nevadilo, že nemám nohu, jsem špinavý a moje tělo není v úplně dobré kondici. Koneckonců, někteří na tom byli podobně. Děti, které ze své vážné situace ještě neměly rozum, si se mnou hrály, a já s obrovskou radostí čaroval

smích, který se občas blýskl tou téměř nepropustnou temnotou jejich životů a osudů. Jedno ho dne mě to samé děvčátko, které mě v hromadě harampádí objevilo, v chvatu popadlo, a já než jsem se vzpamatoval, držela mě dětská třesoucí se ručka a nesla mě pryč. Šli jsme velmi rychle. Holčička dýchla čím dál rychleji, až ji její maminka vzala do náručí, kde po chvíli vyčerpáním usnula. Ale jak tak usínala, její stisk se uvolňoval, až mě nakonec upustila do prachu, který se líně válel kolem cesty. Ležel jsem tam a nevěděl, co semnou bude. Ležel a nevěděl jsem, že všichni ti lidé byli Židé, ani to, že spadli do spárů divokých šelem, odkud jen stěží vyvážnou živí.

Na mě se ale usmálo štěstí. Když se mě po nesčetných deštích a parných dnech, ve kterých mě nepotkala ani tvář, z prachu opět zvedla lidská ruka, myslel jsem, že se stal zázrak. Už si přesně nepamatuji, kdo a kam mě odnesl, ale vím, že se ke mně choval velmi mile a přívětivě, že mi vyřezal novou nohu, opravil klouby a ušil nový kostým. Bylo to, jako bych se znovu narodil, byl jsem podruhé dítětem. Podle obličeje se tak soudit nedalo, ale já nesu celý svůj život ty samé vousy a vrásky. Připadal jsem si krásný, šťastný a těšil jsem se, až budu zase v nějakém tom divadélku mezi dětmi. Avšak ještě než jsem se dostal do hereckých rukou, byl vystavován v Prachatickém muzeu loutek, kde to taky nebylo špatné.

S neskrývavou pýchou však povídám, že v roce 2014 jsem se jednomu herci zalíbil natolik, že mě od muzea draze koupil, jelikož tvrdil, že by mi divadlo slušelo mnohem více.

A tak jsem tady. Dětské hlasy utichly a opona přede mnou se začíná zvedat. Vidím dětské tváře, plné očekávání, úžasu a napětí, a řeknu vám, je mi krásně. Vlastně nikoho nevidím a nic vám neřeknu, nemám čím. Ale zkrátka to vím.

Kateřina Rathouská

Kašpárkův výlet

Kašpárek byl zcela vyčerpaný. Těžké nohy za sebou vláčel jen s velkými problémy. Pravda, konečně se mu podařilo utéct z Historického muzea, kde byl řadu let zavřený a vystavený. V posledních měsících mu nejvíc lezli na nervy jeho kolegové ve vitríně – Čert, Princezna, Král a další dřevění troubové, jak je posměšně nazýval. Moc se těšil, že se konečně nadýchá čerstvého vzduchu, koukne se do obchodů, zajde si do cukrárny na zmrzlinu, zkrátka vyzkouší vše, o čem mluvili lidé, když na něj celé dlouhé roky zírali přes sklo. Ze všeho nejvíc se chtěl dostat do hračkářství v Českých Budějovicích. Právě v něm bydlela panna, o které slyšel z úst jedné malé návštěvnice. Byla podle všeho velmi štíhlá a krásná. Jmenovala se Barbie. Zamiloval se do ní od chvíle, co o ní poprvé zaslechl útržek rozhovoru.

Jenže po čtyřech kilometrech, které ušel pěšky, poznal, že jeho tělo je mu na obtíž. Kéž by ho někdo dovedl do města. Nebyl zvyklý zvedat ruce a nohy sám, každý pohyb ho obrovsky namáhal. Potřeboval svého vodiče.

Po dalším kilometru si sedl do příkopu. Neměl kam spěchat. Mezitím se však začalo smrákat. A taky to vypadalo na déšť. Kašpárek přemýšlel, co se s ním stane, když zmokne. Vydrží? V tu chvíli uslyšel, jak se z dálky přibližuje auto. Teď, nebo nikdy, blesklo mu hlavou. Vymrštil se vši silou a dopadl doprostřed silnice. Vůz prudce zabrzdil. Řidič zaklel, pak ale vystoupil a šel se podívat, co že to málem přejel.

"Na," podal loutku své dceři, která seděla na zadním sedadle.

"Dík, tati. Aspoň tu nebudem s Barčou samy."

Kašpárkovi se rozzářily oči. Vedle culíkaté holky seděla nádherná baletka s dlouhými blond vlasy a zářivou čelenkou, v růžových vyšívaných šatech s volány a s baletními špičkami na nohou. Měla sice trochu tupý výraz, ale o to teď nešlo. Kašpárek byl nadšený, dosáhl svého cíle.

"Ahoj," zašeptal.

Ale Barbie neodpověděla. Jen se strnule dívala dopředu a uchovávala si jediný výraz.

"Ty nemluvíš?" zeptal se zklamaně Kašpárek.

"Ne," procedila mezi zuby.

"Řeknu ti vtip z muzea, jo? Aspoň se zasmějem."

"Ze smíchu jsou vrásky," odsekla panenka. Navíc hovořila způsobem, při kterém jí skoro nebylo rozumět, protože prakticky nepohybovala rty.

Kašpárek pochopil, že z téhle namyšlené plastové vychrtlice si kamarádku neudělá.

Mezitím auto zastavilo a holčička si obě hračky odnesla domů. Když celá rodina usnula a všude byl klid, Kašpárek usoudil, že je na čase zdrhnout. Vylezl z okna bytu, který byl naštěstí v přízemí, a vydal se zpátky do muzea. Trasu delší než maraton nakonec uběhl úplně v pohodě a ani ho ve finále nic nebolelo. Jak rád se vrátil do vitríny. Byl zase mezi svými a zjistil, že doma je zkrátka doma.